

“อรุณสวัสดิ์ครับคุณย่า” เสียงทักทายมาจากหนุ่มร่างสูง ในเครื่องแบบสีกากีแกมเขียวประดับยศร้อยเอกแห่งกองทัพบก ขับผิวขาวตามแบบฉบับลูกหลานเชื้อสายจีนของผู้สวมใส่ได้เป็นอย่างดี แม้ว่าตอนนี้ออกจะคล้ำไปบ้างเล็กน้อยจากการปฏิบัติหน้าที่ก็ตาม เขาเดินลงมาจากชั้นสองของคฤหาสน์หลังใหญ่ของตระกูลดำรงค์สกุลพิพัฒน์ อันมีคุณย่าพริ้มเพราเป็นเสมือนประมุขของบ้าน

เกือบสิบปีแล้วที่ปู่ของเขา...เจ้าสัวธงชัย บุคคลที่สื่อสังคมสมัยนั้นต่างขนานนามว่า ‘เจ้าพ่ออสังหาริมทรัพย์’ ได้จากไปด้วยโรคร้าย นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา คุณย่าจำต้องรับทำหน้าที่หัวเรือใหญ่ปกครองทุกคนในบ้าน รวมไปถึงดำรงตำแหน่งประธานบริษัทดีเอสพี คอนสตรัคชั่น บริษัทอสังหาริมทรัพย์และรับเหมาก่อสร้างยักษ์ใหญ่ที่มีโครงการก่อสร้างครอบคลุมทั่วทุกสารทิศอยู่ในขณะนี้

“อ้าว ผู้กองลงมาพอดีเลย รับอาหารเข้ากับย่าก่อนนะ วันนี้มีข้าวต้มกุ้ง” เสียงของย่าดังลอดผ่านช่องประตูห้องรับประทานอาหาร ออกมาทักทาย

‘ธีร ดำรงค์สกุลพิพัฒน์’ ทหารหนุ่มวัยยี่สิบเก้าชะโงกหน้ามองไปยังต้นเสียง หญิงชราวัยเกือบแปดสิบนั่งยิ้มอยู่ที่หัวโต๊ะรับประทานอาหาร

อาหาร ที่นั่งขวามือนั้นคือหนุ่มมาดนิ่งในเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว และ
เนกไทที่บรรจงผูกไว้อย่างเรียบร้อยไร้ที่ติ แม่บ้านวัยหกสิบกว่ายืนอยู่
ไม่ใกล้ไม่ไกล คอยบริการทั้งสองคนอยู่ ทหารร่างสูงเปรยยิ้มเมื่อเห็น
ภาพอันคุ้นตา ก่อนจะเดินตามเสียงเรียกเมื่อสักครู่นี้ไปอย่างว่าง่าย

“เรียกผู้กองอีกแล้วนะครับคุณย่า ผู้กองที่ไหนกัน ผมก็เจ้าธีร
คนเดิมของคุณย่าละครับ” ว่าแล้วทหารหนุ่มก็ก้มลงกอดหญิงชราที่
นั่งอยู่หัวโต๊ะ

“เห็นไหมเนี่ยนมผัน อ้อนตั้งแต่เล็กจนจะสามสิบอยู่นี่ละ ยังไม่
เปลี่ยนเลย ย่าละอยากรู้จริงๆ ถ้าแต่งเมียไปแล้วยังจะอ้อนย่าอย่างนี้
อยู่อีกไหม”

คนถูกเรียกที่กำลังรินน้ำใส่แก้วหันมาระบายยิ้มกับธีร

นมผันก็เป็นอีกหนึ่งคนเก่าคนแก่ของบ้านนี้ อยู่มาตั้งแต่ปู่กับย่า
เริ่มก่อร่างสร้างตัวใหม่ๆ จึ้นนับได้ว่ารับรู้ทุกเหตุการณ์เสมือนว่าเป็น
คนในตระกูลไปแล้ว ด้วยความสนิทชิดเชื้อและเป็นทีไว้วางใจ ทำให้
ตอนนั้นนมผันเป็นเหมือนทั้งญาติ ทั้งที่ปรึกษา หรือแม้กระทั่งเพื่อนรู้ใจ
ของคุณย่าพร้อมเพราเลยทีเดียว

“ถ้าจ้้นคุณย่าไม่ต้องห่วงเลยครับ เพราะผมคงอยู่เป็นโสดอ้อน
คุณย่าไปอีกนาน” ธีรโน้มตัวลงอีกครั้งพร้อมกับหอมแก้มคุณย่าฟอด
ใหญ่ “ชื่นใจ...”

“แต่คุณย่าอยากอุ้มเหลนแล้วนะคะคุณธีร” เสียงนมผันแทรก
ขึ้น เจ้าตัวได้ยืนถึงกับชะงักนิ่งไปครู่หนึ่ง

อะไรวะ?! ‘อุ้มเหลน’ หมายถึงต้องแต่งงานมีลูกอย่างจ้้นหรือ
ทหารหนุ่มไฟแรงที่กำลังสนุกกับงานอย่างเขาไม่เคยมีคำว่า ‘แต่งงาน’
เฉียดเข้ามาในหัวเลยแม้แต่วินาทีเดียว ย่อว่าแต่แต่งงานเลย ผู้หญิง
สักคนที่ทำให้เขารู้สึกรักจนอยากจะดูแลเธอคนนั้นไปตลอดชีวิตยังไม่
เคยเจอเลยด้วยซ้ำ เมื่อคิดได้อย่างนั้นคนเจ้าเล่ห์ก็หาทางออกให้

ตัวเองด้วยวิธีการอันแสนคุ้นเคย

“งั้นก็...นี่เลยครับ นายแพทย์รัช ดำรงค์สกุลพิพัฒน์ ศัลยแพทย์ชื่อดัง คุณย่าไม่รู้อะไร เห็นเจียบๆ อย่างงี้ แผลพี่ของผมนี้ฮอตนะครับสาวๆ ส่งข้าวส่งน้ำถึงโรงพยาบาลกันอุตลุด รับรองติดนิ้วเปาะเดียว แต่งเมียมีเหลนได้ทันใจ แถมฉลาดสนใจคุณย่าแน่นอนครับ” “ไม่ว่าเปล่า เขาหันไปยกคิ้วกววนๆ กับหมอรัช ชายในเสื้อเชิ้ตขาวที่นั่งร่วมโต๊ะอยู่ก่อนแล้ว

หมอรัช แผลคนที่หนึ่งในบรรดาแผลทั้งสามคน ด้วยท่าทางที่นิ่ง พุดน้อย แถมยังยิ้มยาก ทำให้เขาได้ชื่อว่าเป็นเจ้าชายเย็นชาในสายตาใครต่อใคร เช่นเดียวกับตอนนี้ ถึงแม้เขาจะถูกธีรก่อกรวน เขาก็ได้แต่เงยหน้าขึ้นจากชามอาหารเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้สนใจที่จะได้ตอบแต่อย่างใด

“ดูพูดเข้า ไบ๊วไปให้พี่เขาอีกละ ไปๆ นังก่อนๆ เอาๆ แล้วตาธามละนมผ้น ยังไม่ตื่นอีกหรือ”

ธามที่คุณย่าถามถึงคือเพลย์บอยหนุ่ม แผลคนสุดท้ายที่ตอนนี้อยู่ในวงการเซเลบดาราคงไม่มีใครไม่รู้จักนักธุรกิจหนุ่มเจ้าเสน่ห์ ‘ธาม ดำรงค์สกุลพิพัฒน์’ อย่างแน่นอน

“คุณธามเพิ่งกลับมาเมื่อเช้านี้เองค่ะ น่าจะยังนอนอยู่นะคะ คุณย่า”

“เขามาอีกละสิ”

“คะคุณย่า” นมผ้นว่าไม่เต็มเสียง

“เฮ้อ...โตจนปานนี้แล้วยังเที่ยวเล่นอยู่อีก นี่ฉันไม่น่าให้แม่ธารพาไปอยู่เมืองนอกตั้งแต่เด็กๆ เลย ดูซิเนี่ย ไม่มีใครเอาอยู่เลย” คุณย่าว่าพลางส่ายหน้าอย่างเอือมระอา กับพฤติกรรมของสุดแสนประจักษ์บ้าน

“ผมขอตัวก่อนนะครับคุณย่า เช้านี้มีผ่าตัด ต้องเข้าเร็วหน่อย” รัชพุดขึ้นหลังจากเจียบฟังบทสนทนาอยู่นาน

“อ้าวเหอ จั๊นรีบไปเถอะหมอธัซ...อ้อ ละก็เย็นนี้กลับมาทานข้าวเย็นที่บ้านด้วยนะลูก”

“ครับคุณย่า” ถึงแม้ว่าชายผู้นี้จะดูไม่สนใจโลก ไม่ใส่ใจสิ่งรอบข้างก็ตาม แต่หากเป็นคำสั่งของคุณย่า ผู้ที่เลี้ยงดูอบรมสั่งสอนเขามาตั้งแต่เกิดแล้วละก็ ไม่มีทางที่เขาคนนี้จะปฏิเสธได้ลง

“ส่วนผม คึ่นนี้ขอค้างที่ค่ายนะครับ ไม่ต้องเตรียมข้าวเย็น”

ต่างกับธีร์ บ่อยครั้งที่ชายชาติทหารอย่างเขาเลือกที่จะหลีกเลี่ยงความสะดวกรสบายอันแสนจะน่าเบื่อของชีวิตทนายมหาเศรษฐี ซึ่งเต็มไปด้วยความยุ่งยากมากมาย ปลีกวิเวกเข้าสู่ความเป็นส่วนตัวของตัวเอง ชีวิตเรียบง่ายในบ้านพักของค่ายทหาร

“ไม่ได้! เย็นนี้ย่ามีธุระสำคัญจะคุยด้วย”

“ธุระกับผมเหอครับ” ทหารหนุ่มขมวดคิ่วถาม

“ก็ทั้งสามคนนั่นแหละ”

“ให้คุณย่า จั๊นผมว่าคุณย่าปลุกไอ้ธามให้ได้ก่อนเถอะ แล้วค่อยโทร. ตามผม นะครับคุณย่า...” ชายในชุดทหารวางข้อในมือลงพร้อมกับส่งยิ้มเจื่อนๆ กับสายตาอ่อนหวานให้คุณยาราวกับเด็กอยากได้ของเล่น

“ถ้าเย็นนี้ธีร์ไม่มา ย่าจะไปตามถึงค่ายเลย เอาสิ!” แล้วคำตอบนั้นก็ทำให้เจ้าตัวต้องหุบยิ้มและคอดกไปในทันที

เฮ้อ...มุกนี้ใช้กับคุณย่าไม่ได้แล้วสินะ

“คุณย่า...” คนที่ยังอดอดอันพูดเสียงแผ่วเบา และก็ดูเหมือนว่าจะไม่สัมผัสฤทธิ์ผล

“ย่าจะรอนะ”

หนุ่มร่างสูงพ่นลมหายใจเมื่อได้ฟังคำตอบ ในเมื่อคุณย่ายังคงยืนยันเสียงแข็ง เขาจึงต้องหาตัวช่วย

“ธัซ...” เสียงเรียกยานคางกับสายตาขอความช่วยเหลือถูกส่ง

ไปยังชายตรงฝั่งข้ามที่กำลังเตรียมตัวจะลุกออกจากวงสนทนา

เวลานี้คำพูดจากหลานชายคนโปรดอย่างหมอรัชเท่านั้นที่พอจะเปลี่ยนคำพิพากษาของคุณย่าได้

“ผมลาละครับคุณย่า สวัสดีครับ” สายตาแบบนั้นก็ใช้กับคุณหมอมาดนิ่งผู้ไม่สนใจใครอย่างรัชไม่ได้เช่นกัน

“ไม่ช่วยเลย...”

“ไม่น่าเชื่อเลยนะคะ ยี่สิบกว่าปีแล้วที่แม่จากพวกเราไปแล้วก็ยี่สิบกว่าปีแล้วเหมือนกันที่ป้านิตดูแลฉันมา เป็นทั้งป้า เป็นทั้งแม่ เป็นทั้งครู แกมบางครั้งก็เป็นเพื่อนด้วยอีกต่างหาก ผันรักป้านิตที่สุดเลยคะ” หญิงสาวกล่าวขณะขับรถเคลื่อนตัวออกจากวัด

วันนี้ของทุกๆ ปี เธอกับป้าจะตื่นเช้าเป็นพิเศษเพื่อมาทำบุญที่วัด ระลึกถึงการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของแม่ และหลังจากวันนั้นเธอก็ได้เข้ามาอยู่ในความดูแลของป้าแท้ๆ อย่างป้านิตยา ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นเสมือนแม่แท้ๆ ของเธอเลยก็ว่าได้

“ป้าก็รักผันจะ ยี่สิบปีนี่ก็ผ่านไปเร็วเหมือนกันเนาะ ป้ายังจำภาพเด็กหญิงฟันหลอที่เอาแต่ร้องไห้ขี้มูกโป่งตอนป้าไปรับมาจากชลบุรีได้อยู่เลยนะ ไม่คิดว่าโตมาจะสวยได้”

“ป้านิตอ๊ะ” หมอสาวหันไปค้อนเล็กๆ เพราะคำแฉิวของป้า

“เฮ้อ เมื่อไหร่กันนะจะมีคนที่เขารักผันเหมือนอย่างป้ารัก ถ้าป้าเป็นอะไรไป ป้าก็จะได้หมดห่วง”

ป้านิตเอื้อมมือไปคล้องผมหลานสาวที่กำลังขับรถขึ้นทดหูลอย่างอ่อนโยน คล้ายว่าอยากจะมองใบหน้าของเธอให้ชัดเจนขึ้น

“ไม่เอาสิคะป้านิต อย่าพูดอะไรหุ่แบบนี้นี่สิคะ ป้ายังแข็งแรงยังอยู่กับผันได้อีกนาน แล้วก็ไม่ใช่แค่สุขภาพเท่านั้นนะคะที่จะแข็งแรง ฟันของป้าก็จะแข็งแรงเหมือนกัน เพราะ ‘ทันตแพทย์หญิงเหมือนผัน

โชติจรรยา’ คนนี้จะดูแลเอง ไม่มีทางได้เป็นป่าแก่ฟันหลอแน่นอนค่ะ หมอฝันรับประกัน” หญิงสาววาระคนหัวเราะก่อนจะหันมาฉีกยิ้มเต็มแก้มโชว์ฟันขาวเรียงสวยให้ป่าที่นั่งอยู่เบาะข้างๆ

“จ๋า ถ้าแม่ฝันได้เห็นฝันตอนนี้คงจะยิ้มจนแก้มปริ... ตาคมโตเหมือนพ่อ ผิวขาวแบบสาวเหนือเหมือนแม่ แถมปากเรียวเล็กที่พูดไม่หยุดนี้อีก หน้าซำยังมาเป็นหมอฟันชนบทอย่างแม่ฝันเคยฝันไว้อีกแะนะ แม่ฝันต้องภูมิใจในตัวฝันมากแน่ๆ”

“ฝันเชื่อค่ะว่าแม่มองลงมาจากบนฟ้าเสมอ” เธอหันไปส่งสายตาแห่งความสุขให้ป่าอีกครั้ง

“ถึงบ้านพอดี จอดให้ป่าลงหน้าบ้านนี้แหละ แล้วรีบไปทำงานซะ กินเวลาราชการนะมันไม่ดี”

“คะ รับรองไม่มีสาย เดี่ยวฝันชิงไปเลย ใกล้เคียงนี้เอง อ้อ ละก็เย็นนี้ฝันกลับมากินข้าวเย็นที่บ้านเหมือนเดิมนะคะ... ฝีมือป่านีตร่อยที่สุด”

“จะ ไปได้แล้ว”

“บ้ายบายนะคะป่านิต เดี่ยวเย็นนี้เจอกัน”

เหมือนฝันมองดูหญิงวัยห้าสิบกว่าที่กำลังเดินเข้าบ้าน พลันหวนนึกถึงชีวิตคนน้อยพลัดถิ่นที่ต้องระหกระเหินจากชลบุรีขึ้นเหนือสู่เชียงราย จากครอบครัวที่สมบูรณ์... กลายเป็นไม่เหลือใคร...

หากวันนั้นไม่ได้ผู้หญิงคนนี้ ไม่ได้สองมือคู่นี้ที่โอบอุ้มเธอเอาไว้แล้วละก็ ไม่อยากจะคิดเลยว่าชีวิตของเธอตอนนี้จะเป็นตายเป็นร้ายดีอย่างไร

หญิงสาวลดกระจากระถาง แล้วเอื้อมมือไปเด็ดดอกแก้วสองสามดอกมาสูดกลิ่นเบาๆ ก่อนจะเสียบมันไว้ที่กระเป๋าสีเสื้อตรงหน้าอก ต้นของมันถูกปลูกเรียงรายเป็นแนวกันรั้ว เวลาที่กำลังผลิดอกสีขาวบานสะพรั่ง แข่งกันส่งกลิ่นหอมเข้าไปถึงในตัวบ้าน

หมอฝันซื้อบ้านเดี่ยวสองชั้นหลังเล็กๆ หลังนี้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเอง แต่เดิมเธอไม่คิดที่จะมีบ้านเป็นของตัวเอง เพราะการใช้ชีวิตคนเดียวในคืนที่แสนเจียบสงัดในหมู่บ้านชนบทในจังหวัดเชียงใหม่ นั่น บางครั้งมันก็เหงาและวังเวงเกินไป บ้านพักในโรงพยาบาลจึงเป็นคำตอบที่ลงตัวที่สุดสำหรับเธอในเวลานั้น อย่างน้อยๆ การมีคนรู้จักอยู่ใกล้ๆ ก็ช่วยให้สาวไกลบ้านอย่างเธอรู้สึกอุ่นใจขึ้นเป็นกอง

แต่แล้วเมื่อสองปีก่อน หลังจากที่ลุงของเธอเสียชีวิต เหมือนฝันได้ขอร้องให้ป้านิตย้ายจากเชียงรายมาอยู่ด้วยกันที่นี่ และนั่นคือจุดเริ่มต้นของบ้านที่เธอแสนจะภูมิใจหลังนี้

“มาละเธอฝัน นึกว่าวันนี้จะเข้าบ้าย” หมอเอ็ม เพื่อนรัก
ตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษาปีหนึ่งของเธอเอ่ยทักขึ้น

‘เอมิลี’ หรือ ‘เอ็ม’ เป็นเด็กกรุงเทพฯ ที่ครอบครัวย้ายภูมิลำเนามาอยู่เชียงใหม่ถาวรเมื่อตอนเขาเข้าชั้นอุดมศึกษา และด้วยเหตุที่ว่าหมอเอ็มมีรหัสนักศึกษาต่อจากเหมือนฝัน เลยส่งผลให้ทั้งสองต้องทำกิจกรรมในรั้วมหาวิทยาลัยด้วยกันแทบจะทุกอย่าง ทั้งงานกลุ่ม ทำแล็บ ไปจนถึงซ้อมเชียร์ จนทำให้ทั้งคู่กลายมาเป็นเพื่อนรักเพื่อนรู้ใจที่ตัวติดกันตลอดเวลา เรียกได้ว่ามีฝันที่ไหนต้องมีเอ็มที่นั่น นี่ถ้าไม่คิดว่าหมอเอ็มเป็นเพื่อนชายที่กลายเป็นหญิงแล้วละก็ ทั้งสองคนอาจจะกลายเป็นคูรักรู้ใจกันที่สุดไปแล้วก็ได้

“อืม” คนถูกถามตอบสั้นๆ

“อ้อแก ดอกไม้บนโต๊ะนั้นนะของแก จากเจ้าเดิมละ”

เหมือนฝันหันมองไปยังโต๊ะที่หมอเอ็มพยักพยิดแล้วถอนหายใจ เจ้าเดิมที่ว่า...คงเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก ‘ร้อยตำรวจโทเกรียงไกร ขจรกาจ’ นายตำรวจหนุ่มในฝันของสาวๆ ทั้งโรงพยาบาล คนที่

ทำให้ใครต่อใครต่างพากันอิจฉาเหมือนที่มีผู้หมวดหน้าหล่อคอย
ส่งขนมส่งดอกไม้ให้เป็นประจำแบบนี้

ทว่า...ตัวเธอเองกลับไม่ได้รู้สึกอย่างนั้น สำหรับเธอแล้วมันเป็น
ความรู้สึกที่ก้ำกึ่งระหว่างความอึดอัดกับความเกรงใจที่ต้องรับของจาก
คนที่เธอไม่ได้มีความรู้สึกพิเศษด้วยบ่อยๆ แบบนี้ ทั้งๆ ที่ก็ไม่ใช่ออกาส
สำคัญอะไรเลย แต่ก็อย่างว่า...ใครจะไปปฏิเสธได้ทุกครั้งละ จริงไหม
วางตัวลำบากจริงๆ

สาวร่างบางถอนหายใจเล็กน้อย ก่อนจะหยิบเอาช่อดอกไม้ขึ้น
มองอย่างพิจารณา ดอกกุหลาบสีแดงสดนับสิบดอกถูกรวบซ่อมรวมไว้
ในกระดาษเยื่อบางสีชมพูอ่อน ประดับแต่งแต้มด้วยดอกยิปโซสีขาวที่
ตัดกันดีกับสีของกุหลาบ ราคาคงแพงน่าดูเชียว

หญิงสาวยกช่อดอกไม้ขึ้นใกล้จมูก กลิ่นของกุหลาบก็หอมดีนะ
แต่สีของมันดูจืดชืดไปหน่อย เธอค่อยๆ ประคองช่อดอกไม้แสนสวย
วางลงบนโต๊ะ แล้วหยิบเอาดอกแก้วที่เสียบไว้ในกระเป๋าลือขึ้นมาสูด
กลิ่นอีกครั้ง...

กลิ่นของความอ่อนโยน กลิ่นของความทรงจำที่ทำให้เธออบอุ่น
ใจอย่างบอกไม่ถูก หญิงสาวคลี่ยิ้มบางๆ

“สูดดอกแก้วหน้าบ้านก็ได้”

คงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สาวสวยอย่างเธอจะเป็นที่ถูกตาต้องใจ
หนุ่มๆ ที่ได้พบเห็น การันตีด้วยการที่เธอได้รับเลือกให้เป็นดาวคณะ
ทันตแพทย์ในวันรับน้อง และนั่นทำให้เธอเป็นที่รู้จักออกไปในวง
กว้าง หกปีในรั้วมหาวิทยาลัยมีผู้ชายดีๆ หลายคนผ่านเข้ามาในชีวิต
ของเหมือนฝัน แต่แล้ว...ก็ผ่านไป ใช่ว่าเขาเหล่านั้นไม่ดีพอหรือไม่เพียบ
พร้อมหรอกนะ แต่เป็นเพราะตัวเธอต่างหาก ตัวเธอเอง...ที่แม้ว่าจะ
ลองเปิดใจให้ชายหนุ่มมาแล้วหลายครั้ง แต่สุดท้ายก็ไม่เคยเชื่อใจหรือ
ไว้วางใจผู้ชายคนไหนได้อย่างสนิทใจจริงๆ เลย...แม้สักคนเดียว

มันอาจจะเป็นผลมาจากเหตุการณ์ในวัยเด็กที่ยังคงฝังใจ และยังคงเป็นคำถามที่ไม่เคยได้รับคำตอบ... ‘พ่อ’

ครั้นนี้ยกย้อนถึงวัยเด็กของเหมือนฝัน ก็คงหนีไม่พ้นภาพ เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ตากลมโต ใช้ชีวิตอยู่ในครอบครัวเล็กๆ ที่มีเพียงพ่อ แม่ และเธอเท่านั้น ชีวิตธรรมดาที่แสนจะอบอุ่น แต่แล้ววันหนึ่งหลังจากที่เด็กน้อยกลับจากโรงเรียน พ่อเข้ามากอดเธอเอาไว้แน่นราวกับว่านี่จะเป็นการกอดครั้งสุดท้าย สายตาของเด็กน้อยทอดยาวไปเห็น... แม่ที่ยืนห่างออกไปไม่ไกลนัก

ใบหน้าเปียกน้ำตากับนัยน์ตาสันระริกของผู้เป็นแม่มองกลับมายังลูกสาววัยไร้เดียงสาที่กำลังอยู่ในอ้อมกอดอันอบอุ่นและคุ้นเคยของพ่อ มันคงเป็นภาพที่น่าชื่นใจไม่น้อย ถ้าหากนี่ไม่ใช่อ้อมกอดสุดท้ายที่เด็กน้อยจะได้รับจากผู้ชายที่เธอเรียกเขาว่า ‘พ่อ’

‘พ่อร้องให้ทำไมคะ’ เสียงคำถามจากเด็กน้อยผู้ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนในเวลาเช่นนี้ ก็คงไม่ต่างอะไรกับมีดที่กรีดลงกลางใจผู้เป็นแม่

...สงสารลูกจับใจ...

หญิงสาวค่อยๆ เลื่อนมือขึ้นปิดปาก สกัดกั้นเสียงสะอื้นให้เอาไว้ ขาเรียวสวยที่เคยยืนหยัดบัดนี้อ่อนแรงและค่อยๆ หลุดลงกับพื้น น้ำตาของผู้เป็นแม่ไหลทะลักออกมาอีกครั้ง

พ่อคลายกอดแล้วมองลึกลงไปในดวงตาของเด็กน้อย ‘พ่อรักลูกมากนะฝัน ดูแลแม่เขาให้ดีๆ ไม่ดื้อกับแม่นะลูก พ่อขอโทษ พ่อขอโทษลูก’ นั่นคือคำพูดสุดท้าย ดวงตาเอ่อล้นไปด้วยน้ำตาของผู้ชายที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อ

หลังจากวินาทีนั้น พ่อก็เดินออกจากบ้านไปพร้อมกับกระเป๋านึ่งใบ

...และไม่เคยกลับมาอีกเลย...

หลายครั้งที่เด็กน้อยพยายามถามแม่ของเธอว่าพ่อไปไหน จะกลับมาเมื่อไหร่ ทำไมพ่อถึงไปนาน แม่ได้เพียงแต่ยิ้มอย่างเศร้าๆ แต่ไม่เคยบอกอะไรเธอเลย จนเวลาผ่านไปหลายปี...

แล้วคืนหนึ่งขณะที่แม่กำลังเล่านิทานกล่อมลูกสาวตัวน้อยให้เข้านอน เด็กหญิงในอ้อมแขนของแม่เงยหน้าขึ้นมองใบหน้าของหญิงสาวที่เธอคุ้นเคย

‘แม่คะ...พ่อเขาจะไม่กลับมาแล้วใช่ไหมคะแม่’ คำถามทำให้หัวใจคนเป็นแม่สั่นไหวอีกครั้ง

คนเป็นแม่ได้แต่หลับตาลงช้าๆ แล้วพยายามกลืนเอาความรู้สึกบางอย่างที่จุกคออยู่ลงไป แม่กระชับแขนเพื่อดึงลูกสาวเข้ามาใกล้ตัวพร้อมกับใช้มืออีกข้างซ่อนผมเด็กน้อยขึ้นทัดหูอย่างเบามือ

‘อย่าโกรธพ่อเขาเลยนะลูก พ่อเขาต้องทำในสิ่งที่ถูกต้อง ถึงพ่อจะไม่ได้อยู่กับเรา แต่ฝันจำไว้นะลูก พ่อกับแม่รักฝันมากที่สุด’

เด็กน้อยหลับตาลงแล้วกอดแม่ของเธอแน่นขึ้น น้ำตาจากดวงใจบริสุทธิ์ค่อยๆ ไหลรินช้าๆ ความสงสัยที่เคยมีถูกความจริงอันเจ็บปวดเข้าแทนที่ มันคงยากเกินกว่าที่เด็กน้อยอย่างเธอจะต้านทานได้ไหว

ผู้เป็นแม่ทำได้เพียงกอดลูกสาวที่นอนร้องไห้จนตัวโยนเอาไว้เจ็บ...ราวกับหัวใจที่แตกสลายกำลังร้าวรานซ้ำอีกครั้ง เจกเช่นคำขอโทษที่พร่าเอ๋ยกับลูกสาวน้อยวัยนั้นพันครั้งในใจ ‘ขอโทษ...ที่การตัดสินใจของแม่ทำให้หนูปวดร้าวเหลือเกิน’ คนแม่เอื้อมมือไปหรีไพลงแล้วปล่อยให้ น้ำตาแห่งความอัดอั้นรินไหลในความมืด เพราะความขมขื่นที่เธอได้รับมันก็เกินกว่าที่ใจของหญิงสาวจะทนได้ไหวเช่นกัน

สำหรับเหมือนฝันแล้ว แม่เวลาจะผ่านไปกว่ายี่สิบปีแล้วก็ตาม มันจริง...ที่ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ในวันนั้นเริ่มเลือนราง อาจเป็นเพราะถูกแทนที่ด้วยสภาพแวดล้อมใหม่ๆ หรือเรื่องราวใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น

ในชีวิต

ใช่...ภาพ...อาจจะเลือนราง แต่ความรู้สึกเจ็บปวดเหล่านั้น...ยังชัดเจน มันยังคงติดค้างและคอยแหวะเวียนเข้ามารบกวนจิตใจของเธอ อยู่เสมอ

...แม้แต่พ่อที่พูดคำว่ารักจนวินาทีสุดท้ายยังทิ้งเธอกับแม่ไว้ข้างหลัง แล้วอย่างนี้จะให้เธอเชื่ออย่างสนิทใจได้อย่างไรกันว่าผู้ชายที่ให้คำว่า ‘รัก’ แก่เธอ นั้น เขาจะไม่มีวัน...ทิ้งเธอไปไหนจริงๆ

2

“อ้าว กลับมาแล้วหรือครับไอ้ผู้กองธีร์ หน้าหงิกมาเลยนะ สงสัยเพราะคุณย่าเรียกกลับด่วนแหงๆ ละนี่คุณย่าเรียกประชุมเรื่องอะไรแกู้รึเปล่า” หนูม่วงสูงร้ายยาวเป็นชุดทันทีที่เห็นแปดผู้พี่ที่เพิ่งเดินเข้าบ้านมาพร้อมด้วยสีหน้าเปื้อโลก

“เออ ไม่รู้เหมือนกัน เห็นบอกว่าเรื่องสำคัญด้วย พอเสร็จงานฉันรีบpingมาเลยนะเนี่ย คุณย่าขู่ว่าจะไปตามถึงค่ายเลย” นึกอีกครั้งที่ชีวิตสันโดษในค่ายทหารของเขาถูกรบกวนจากคนรอบข้าง ธีร์ส่ายหน้าอย่างเซ็งๆ “หมอรัชชะ มารียัง”

“ยังไม่เห็นเลยนะ”

“แล้วยังไงเนี่ยแก ถึงกับต้องโดดงาน เมื่อคืนหนักเลยหรือ” หนูม่วงสูงในเครื่องบินเปลี่ยนมาเป็นฝ่ายชักบ้าง หลังจากสังเกตเห็นสภาพแผ่นท้องที่ยังคงอยู่ในชุดนอนกับแก้วกาแฟดำในมือ บ่งบอกถึงอาการแสบกึ่งที่ตกค้างมาจากเมื่อคืนได้อย่างไม่ต้องสงสัย

“เหอะ! เจอเด็กกวนประสาท!” คนถูกถามสบถออกมาอย่างหงุดหงิดเมื่อคิดถึงเรื่องที่กวนใจเขา

“เฮ้ยๆๆ อะไรวะ เดียวนี้เล่นพรากผู้เยาว์เลยหรือ ติดคุุหัวโตนะเว้ยเฮ้ย”

“เฮ้ย! ไม่ใช่! ไปไกลแล้ว พอเหอะๆ พุดแล้วอารมณ์เสียวะ”

“คุณธีร์ คุณถามคะ คุณย่าให้มาเชิญไปที่ห้องอาหารค่ะ” บทสนทนาของทั้งคู่ถูกเบรกลงด้วยเสียงของฝน เด็กรับใช้ในบ้าน

ธีร์พยักหน้าตอบรับด้วยยิ้มอ่อนๆ ก่อนจะกล่าวขอบคุณอย่างสุภาพ

ในขณะที่ฝน้องอย่างถาม...

“สงสัยไอ้หมอมาละ ไปเหอะธีร์ หิวแล้ว” ว่าแล้วหนุ่มดีในชุดนอนก็ก้าวนำออกไปสองสามก้าว ก่อนจะชะงักแล้วถอยกลับมาก้าวหนึ่งเพื่อหยุดตรงหน้าเด็กรับใช้วัยยี่สิบต้นๆ ชายร่างหนา ค้อมตัวลง แล้วหรีตามองอย่างจับผิด

“ฝน! นี่อ้วนขึ้นปะเนี่ย กินเยอะนะเรา”

พุดเสร็จก็ตีหน้านิ่งเดินลืวออกไป ทิ้งระเบิดเอาไว้ให้สาวน้อยที่ตอนนี้ยืนงงเป็นไก่ตาแตก ก่อนจะเลิกลักสำรวจความ ‘อ้วน’ ที่เจ้านายว่า

คนที่เดินตามมาอย่างธีร์ได้แต่หัวเราะ พลังสายหิวอย่างระอา ความแสบที่ไม่เคยลดระดับของฝน้อง “ไฉน...แกลังได้แม้กระทั่งเด็กในบ้าน”

...

โต๊ะอาหารตัวยาวซึ่งมีถึงสิบสองที่นั่ง แน่นนอนว่าหากไม่ได้ต้อนรับแขกโต๊ะนี้จะมีเพียงสี่ที่นั่งสำหรับคนในบ้านเท่านั้น และวันนี้ก็เช่นกัน คุณย่าพริ้มพรานั่งประจำที่หัวโต๊ะ ที่นั่งขวามือของท่านคือที่ประจำของนายแพทย์รัช ฝน้องคนโต ผั่งซ้ายมือคือร้อยเอกธีร์ และถัดจากธีร์คือที่ประจำของฝน้องคนสุดท้ายห้องอย่างถาม

วันไหนที่ทุกคนอยู่รับประทานอาหารกันพร้อมหน้า นี่คงเป็นภาพชินตาของบ้านนี้ ทว่าวันนี้บรรยากาศดูแปลกไปจากเดิม บรรดาแม่บ้านที่ปกติจะต้องคอยยืนอำนวยความสะดวกขณะรับประทาน

อาหารนั้น ตอนนั้นถูกสั่งให้ออกไปนอกห้องรวกับต้องการจะรักษา
ความเป็นส่วนตัวของครอบครัว

“อีกไม่กี่ปียากี่จะเปิดสืบล้วนนะ ร่างกายมันก็สึกหรอเข้าไป
ทุกที ไม่รู้จะอยู่ได้อีกสักกี่ปีกัน”

เมื่อเห็นว่าหลานๆ มีที่ท่าจะอึดมั่นแล้ว คุณย่าพริ้มเพราก็เปิด
ฉากขึ้นกลางโต๊ะ ดึงสายตาของหลานชายทั้งสามให้หันไปมองเป็น
ตาเดียว

พวกเขารู้ดีว่านี่คงเป็นจุดเริ่ม ‘เรื่องสำคัญ’ ที่เป็นเหตุให้ทุกคน
ต้องมารวมตัวกันอยู่ตรงนี้

“คุณย่าอย่าพูดอย่างนั้นสิครับ ผลตรวจสุขภาพล่าสุดของ
คุณย่าทุกอย่างก็อยู่ในเกณฑ์ดี ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง คุณย่าอย่า
คิดมากนะครับ”

ถ้าเป็นเรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยของคนในบ้าน โดยเฉพาะคุณย่าผู้เป็น
ที่รักยิ่งแล้วละก็ แน่แน่นอนว่าทุกอย่างต้องอยู่ในความดูแลของหมอรัช

“สุขภาพกายนะมันก็ใช่ แต่สุขภาพใจนี่สิ” คุณย่าหันไปตอบ
กลับหลานรักด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย ตามด้วยการถอนหายใจเอือกใหญ่
ที่ทำเอาคนเป็นหลานถึงกับหน้าถอดสี

วิธีสบตากับแผดไฟที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามครู่หนึ่งก่อนจะถามขึ้นบ้าง
“คุณย่า...มีเรื่องกังวลใจอะไรรีเล่าครับ”

“ก็ไม่ได้กังวลใจหรอก มันคงเป็นธรรมดาของคนแก่ที่ต้องถูกทิ้ง
ให้อยู่คนเดียว บ้านเราก็ใหญ่โต อยู่กันก็ตั้งหลายคน แต่ก็ไม่รู้ทำไม
มันเหมือนย่าอยู่คนเดียวนะ มันเจิบเหงาไปหมดไม่ว่าห้องไหนมุมไหน
ใดๆ กันแล้ว เข้าก็ต้องออกไปทำงานกัน คงลืมคนแก่ไปแล้วละสิ เอ้อ...
อาจแก่ไม่เท่ารีบทิ้งยาไปเลย...” คุณย่าร่ายยาวบทที่เต็มไปด้วยนมผ่น
มาอย่างดี และก็ดูเหมือนจะได้ผลตามคาด

พอลิ้นเสียงตัดพ้อของร่มโพธิ์ในบ้าน สามหนุ่มก็หันมองหน้ากัน

ด้วยอาการกลืนไม่เข้าคายไม่ออก

คุณย่าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสทุกครั้งที่เคยเจอ กำลังบอกว่าท่านถูกทอดทิ้ง ให้ตายเหอะ! เรื่องนี้ไม่เคยอยู่ในหัวของพวกเขาเลย นี่พวกเขากำลังละเลยคุณย่าอย่างไม่ได้ตั้งใจจริงๆ เหรอเนี่ย

“หมอश्ชกิจงานเยอะจนแทบจะไม่ได้กลับบ้าน เจ้าธีรก็อยู่แต่บ้านพักในค่ายทหาร ตาธามนี่ไม่ต้องพูดถึงเลย อยู่บ้านเดียวกันแท้ๆ แทบไม่ได้เห็นหน้าเห็นตากันเลย” คุณย่าเอ่ยต่อด้วยเสียงอ่อนลง เพื่อเพิ่มตีกิริความโดดเดี่ยวและน่าเห็นอกเห็นใจจนคนเป็นหลานใจแป้วไปตามๆ กัน

ธีรกลืนน้ำลายอีกใหญ่ลงคอพลางหันไปมองธามที่กำลังทำอะไรอยู่จนต้องยกน้ำขึ้นกระดกจนหมดแก้ว ก่อนหันมองไปทางพี่ใหญ่ที่ตอนนี้น้ำหน้าเครียดยิ่งกว่าตอนผ่าตัดคนไข้เสียอีก

จะว่าไปที่คุณย่าพูดก็ถูก พวกเขาไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังสนใจหน้าที่นอกบ้านจนลืมนึกถึงหน้าที่สำคัญในบ้านไป ชายทั้งสามนั่งร่ำกับลูกตริงไว้ด้วยความจริงตรงหน้า...และมันจริงเกินกว่าที่พวกเขาจะได้แย้งอะไรได้

“ผมขอโทษครับคุณย่า ผมแค่เห็นว่าคุณย่าคงจะแฮปปี้มากกว่าที่มีนมผ้นเป็นเพื่อนคุย” ธามเอ่ยปากขึ้นก่อนหวังจะลดระดับความตึงเครียดของหัวข้อสนทนา

“นมผ้นเขาก็มีงานในบ้านที่ต้องดูแล ใครจะว่างมาอยู่กับย่าทั้งวันล่ะ” แ่นละ...ความพยายามของธามไม่เป็นผลสักเท่าไร

“ย่าก็แก่แล้ว จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้ ก่อนตายย่าก็แค่อยากให้เห็นไอ้ตัวเล็กๆ มาวิ่งเล่นในบ้านบ้าง บ้านเราจะได้มีสีสัน ไม่เงียบเหงาเหมือนทุกวันนี้”

“คุณย่าหมายความว่าไงครับ” ชายในชุดทหารเลกคิ้วขึ้นถามเสียงกอดต่ำเมื่อเขาเริ่มได้กลิ่นทะแม่งๆ จากคำพูดและสีหน้าของหญิง

สูงวัยตรงหน้า วิธีพยายามสบตาคุณย่าและจ้องลึกเข้าไปในนั้นราวกับ
จะค้นความจริงจากผู้ต้องสงสัย

คุณย่าพริ้มเพราเห็นว่าแผนเรียกความน่าสงสารเพื่อให้อีกฝ่าย
ยอมทำตามแต่โดยดีในครั้งนี้น่าจะไม่อาจเล็ดลอดสายตาของนักรบที่ถูก
ฝึกมาเป็นอย่างดีไปได้ ถ้าเป็นอย่างนี้คุณย่าคงต้องจัดไม้ตายสุดท้าย
ออกมาสู้

ถ้าอย่าสั่ง หลานคนไหนก็ขัดไม่ได้!

“เอาละ งั้นย่าจะไม่อ้อมค้อมละนะ ย่าจะให้พวกเธอทั้งสามคน
แต่งงาน”

“แต่งงาน!!!” งามหลุดโพล่งออกมาทันทีที่สิ้นเสียงของคุณย่า
“นี่ฉันเมาค้างรีเปลาวะเนี่ย” เขาพิมพ์พาลงทูปที่ศีรษะของตัวเอง
เบาๆ หัวจะเรียกสติ

“หี! ว่าละต้องมีอะไรสักอย่างเน่ๆ” ต่างกับวิธีที่สัตยชาติญาณ
ทหารรบของเขายังใช้การได้แม่นยำเสมอ

และแน่นอนว่าเจ้าชายเย็นชาอย่างธัชไม่มีทั้งคำพูดหรือการ
แสดงอาการใดๆ ต่อสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อครู่เลย สีหน้ายังคงผ่อนคลาย
มากขึ้นด้วยซ้ำ

“คุณย่าครับ ให้แต่งงานนี้ผมจะไปแต่งกับใครได้ล่ะครับ คุณย่า
ก็รู้ว่าผมยังไม่มีแฟน”

งามคือหน่วยกล้าตายคนแรกที่เปิดไฟต่อรองกับคุณย่า เรื่อง
อะไรจู้จู้ จะมาให้แต่งงาน มีหรือที่พ่อปลาไหลแถวหน้าอย่างเขาจะ
ยอมทิ้งอิสรภาพง่ายๆ ไม่มีวัน!

“ฉันจะไปรู้ได้ยังไง ก็เห็นแกมีข่าวควงไฮโซคนนั้นที่ กินข้าวกับ
นางเอกคนนี่ที่ โหนดนางแบบหน้าฝรั่งที่เพิ่งเป็นข่าวกันเมื่ออาทิตย์
ก่อนนั่นอีก ฉันก็นึกว่าแกมีแฟนหลายคนซะอีก”

คำประชดที่คุณย่าสวณกลับหลานชายจอมแสบทันควันทำเอา

ธีร์หลุดเข้าวีรกรรมแคชาโนวาทัวพ่อของน้องชายเล็กน้อย จนเจ้าตัวที่
นั่งอยู่ข้างๆ ต้องกระหึ่มศอกให้หยุด

“โอ้ คุณย่าครับ คุณย่าจะไปเอาอะไรกับชาวพวกนั้น คนที่เป็น
ชาวด้วยก็เพื่อนกันทั้งนั้นแหละ ผมนะโสดจริงๆ”

“ถ้าโสดก็ดี ย่าจะได้ให้ธามไปคู่ตัว”

“โอ๊ย!!! หนักกว่าเก่าอีก” ชายหนุ่มขี้ผมตัวเองอย่างหัวเสีย
แต่งงานก็ว่าแย่แล้ว นี่ยังต้องคู่ตัวอีก หนุ่มเจ้าสำราญที่ใช้ชีวิตอิสระ
ตามประสาเด็กนอกอย่างธามถึงกับคอตกไปทันที

“เจ้าธีร์ล่ะ ว่ายังงี้” คุณย่าหันมาถามธีร์เสียงเข้มจนเจ้าตัว
สะอึกเพราะไม่ทันได้ตั้งตัว

“เออ...ผม...ผม...ผมยังแต่งให้คุณย่าตอนนี้ไม่ได้หรอกครับ ผม
ยังมีงานต้องทำอีกเยอะ คุณย่าก็รู้ อาชีพอย่างผมมันต้องรับใช้ชาติ
ละตอนนี้ชาติก็กำลังต้องการตัวผมมาก จะให้ผมมาแต่งงานมีลูก
หาความสุขใส่ตัวในขณะที่บ้านเมืองกำลังเดือดร้อนก็คงไม่ได้ คุณย่า
ว่าจริงไหมครับ” หนุ่มร่างสูงในเครื่องแบบตอบคุณย่าด้วยคำแก้ต่าง
ข้างๆ คูๆ ที่เขาพอจะคิดได้ในเวลาคับขัน ยิ้มหวานถูกส่งตามไปหวัง
จะให้คนถามใจอ่อนลงบ้าง

“เอ๊ะ! แกนี่เฉไฉไปเรื่อย ก็ถ้าเป็นทหารแล้วมันแต่งงานให้ย่า
ไม่ได้เนี่ย ย่าจะให้ออกจากราชการแล้วไปทำงานที่บริษัทกับตาธาม
ดูซิจะมีเวลาแต่งงานให้ย่ารึเปล่า”

ปึง! คำยืนยันเสียงแข็งของคุณย่าเหมือนประตูที่ปิดใส่หน้าเขา
อย่างจัง! แถมประตูนั้นดันเป็นทางออกของปัญหาซะด้วย

ธีร์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนยกมือขึ้นกุมขมับแล้วหันไปกระซิบ
กับแฝดน้องที่อยู่ใต้อาการไม่ต่างกัน “นี่คุณย่าเอาจริงหรอวะเนี่ย”

ฝ่ายถูกถามกลอกตาพร้อมยกไหล่แทนคำตอบ

“อ้อ พุดอะไรมั่งดิวะ”

เมื่อเห็นท่าไม่ดี งามจึงหันไปท้วงแผดพิ้ออีกคนที่นั่งเงยบอยู่ฝั่งตรงข้าม เขามั่นใจว่าไม่มีใครในสามคนนี้นั้นดีที่จะแต่งงานตามคำสั่งของคุณย่าเป็นแน่ และคำพูดที่มากไปด้วยหลักการและเหตุผลของหลานชายคนโปรดอย่างรัชจะช่วยกู้สถานการณ์นี้ได้

รัชเงยหน้าไ้รอารมณ์ขึ้นสบตาถามครู่หนึ่งก่อนจะหันไปตอบคุณย่า “ถ้าคุณย่าเห็นสมควร ผมก็ไม่ขัดข้องอะไรครับ”

“เฮ้ย!” สองเสียงประสานขึ้นพร้อมกัน

เมื่อก๊วโดนปิดประตูใส่หน้าแล้ว หมอนี่ตามมาलगกลอนซ้ำอีกสินะ งามกับธีร์ชำเลื่องมองกันด้วยสายตาวาดๆ งงยิ่งกว่าโดนค้อนปอนด์ทุบหัว สงสัยไอ้หมอมันจะผ่าตัดมากจนเพี้ยนไปแล้วแน่ๆ

“ดีมากหมอรัช ไม่เคยทำให้ย่าผิดหวังเลย พวกเธอสองคนล่ะว่ายังไง” คุณย่าพริ้มเพร่ายิ้มปลื้มปริ่มคำตอบของหลานรัก ก่อนตัวดสายตามาถามหลานชายหัวดี้อีกสองคนที่นั่งอยู่อีกฟากหนึ่งเสียงแข็ง

“แต่งก็ได้ครับ แต่ผมขอเวลาอีกสักห้าปีนะครับคุณย่า” ทหารหนุ่มตัดสินใจยื่นคำขาด แต่ดูเหมือนว่านั่นจะทำให้เขา...ชะตาขาดเสียเอง

“ไม่ได้ ก่อนจะถึงวันเกิดครึ่งหน้า พวกเธอทุกคนจะต้องแต่งงาน!”

ประกาศิตสุดท้ายของคุณย่าบนโต๊ะอาหารมื้อหฤโหด
มือนั้นทำเอาสองหลานชายถึงกับเต้นเป็นเจ้าเข้า เพราะดูท่าแล้วคุณย่าพูดจริงทำจริงแน่นอน นี่จะมีก็แต่หมอรัชคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจอะไรกับเขาเลย ป่านนี้คงเข้าห้องอาบนํ้านอนสบายใจเฉิบไปแล้วละมัง จะเหลือก็แต่สองหนุ่มที่ยังคงนั่งปรับทุกข์กันอยู่ริมสระว่ายนํ้าของบ้าน

“ธีร์ แกมีปิ่นไซ้ไหม แกเอามายิงฉันทิ ให้มันตายๆ ไปเลย” เสียง

พูดยานคางกับตาที่เริ่มเอื้อมของคนพูดนั้นบ่งบอกถึงระดับแอลกอฮอล์ที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างกายได้เป็นอย่างดี

“เฮ้ย! ปีนอะไร ไม่มี นี่แกเมาหรือบ้าเนี่ย” ธีร์พูดปนเสียงหัวเราะในลำคอ ตามมาด้วยการยกแก้วของเหลวสีอำพันขึ้นดื่มบ้าง

“คุณย่าลิที่บ้า อยู่ดีๆ จะให้แต่งงาน โวะ! ถ้าไม่ใช่หม่อมหน้าหวานๆ ผิวขาวๆ อืมๆ เอกซ์ๆ นะ ฉันไม่แต่งหรอก”

“ขาวๆ อืมๆ เอกซ์ๆ เฮ้ย! นั่นมันวัวชัดๆ” นายทหารยื่นใบหน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์เหล้าเข้าไปใกล้น้องชายที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม พลางหรีดตามอง “อยากมีเมียเป็นวัวเหรวะ”

“เฮ้ย ยังจะมาพูดเล่นอีก นี่ ธารม ดำรงค์สกุลพิพัฒน์ รองประธานบริษัทดีเอสพี คอนสตรัคชั่นนะครับ ถ้าให้แต่งงานกับป่าแก่ ยายซี หรือไม่กี่หนอนหนังสือแว่นหนาเตอะ ก็ไม่ไหวนะครับ เสียภาพลักษณ์บริษัทหมด”

“การเอาบริษัทมาอ้างมันไม่ได้ช่วยปกปิดความเหินของแกได้หรอกนะ...เออจะว่าไป แกว่าไม่แปลกเหรวะที่อยู่ดีๆ คุณย่าก็อยากให้เราแต่งงานสายฟ้าแลบขึ้นมาแบบไม่มีปี่ขลุ่ย ฉันว่ามันต้องมีอะไรสักอย่างแน่ๆ”

ไม่แปลก...ที่ทหารหนุ่มอย่างเขาจะสงสัย เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาคุณย่าของพวกเขาไม่เคยเร่งรัดหรือปริปากเรื่องแต่งงานเลยสักครั้ง ออกจะกันทำผู้หญิงหลายคนเข้ามาแสดงที่ท่าสนใจหรือเรียกให้เข้าใจง่ายๆ ว่า ‘อ่อย’ หลานชายหัวแก้วหัวแหวนทั้งสามของตัวเองเสียด้วยซ้ำไป แต่เียงตอนนี้ปู่บ๊อบอยากจะให้แต่งงานขึ้นมา แกมจะให้แต่งก่อนวันเกิดครั้งหน้า แล้วจะไม่ให้กุมขมับได้ยังไงกัน ก็นี่มันเหลือเวลาอีกแค่ไม่ถึงปีเท่านั้นนะ อยู่มาจะสามสิบปียังไม่เจอคนที่อยากจะแต่งด้วยเลย แล้วนี่จะให้หาแฟนแล้วแต่งงานภายในเวลาแค่นี้ ถ้ามันง่ายอย่างนั้นคนเขาก็คงแต่งไปกันหมดแล้ว!

เฮ้อ...นี่มันเวอร์กรรมอะไรกันล่ะเนี่ย!

หนึ่งสัปดาห์ก่อนหน้า

‘คุณย่าคะ ชินแสที่นัดให้มาดูดวงจួយี่เรื่องต่อเติมบ้านมาถึงแล้ว
คะ’

‘เหรือ ดี้ๆ เดี่ยวช่วยยกชาร้อนไปที่ห้องรับแขกหน่อยนะ อ้อ
แล้วก็ช่วยตามนมผัมาให้ฉันด้วย’

‘คะคุณย่า’

วันนี้คุณย่าพริมเพราตั้งใจเชิญชินแสชื่อดังที่ว่ากันว่าแม่นนัก
แม่นหนาให้มาดูดวงจួយี่ที่คฤหาสน์ดำรงศัลกุลพิพัฒน์ สืบเนื่องจาก
แพลนต่อเติมบ้านที่คุณย่าคิดเอาไว้แล้วว่า ถ้าสามหนุ่มสามมุม
แต่งงานแต่งงานกันแล้ว คฤหาสน์หลังนี้ก็อาจจะคับแคบไปสำหรับสาม
ครอบครัว แล้วคุณย่าก็ไม่อยากให้ใครย้ายออกไปอยู่ที่อื่น อยากรักษา
หญิงสูงวัยคนนี้ก็อยากจะทำอยู่ใกล้ชิดทั้งสามครอบครัวในบ้านปลายชีวิต
ของเธอ โดยหารู้ไม่ว่า...การได้พบชินแสครั้งนี้กลับนำมาซึ่งคำทำนาย
ที่ไม่มีใครคาดคิด...

‘นี่หลานชายเหรือ’ ชายชราวัยเกือบเก้าสิบที่ยังเดินเหินได้
คล่องแคล่วแบบไม่เกรงใจอายุทักขึ้น เมื่อเห็นรูปถ่ายขนาดใหญ่ใน
กรอบรูปหลุยส์สีทองที่ประดับหราอยู่บนฝาผนังด้านหนึ่งของห้อง
รับแขก

ในรูปคือคุณย่าพริมเพรา นั่งเก้าอี้ตรงกลาง ขนาบข้างด้วยหมอ
ธัชสม เลือกาวนัสน์สีขาและผู้กองธีรธรรมเครื่องแบบทหารบก โดยมี
แฝดเล็กสวมชุดสุทยืนข้างหลังคุณย่า ทั้งสี่คนส่งยิ้มและแววตาที่มีความ
สุขให้ช่างกล้อง จึงทำให้ภาพนี้เป็นภาพที่สะกดตา และมักจะได้รับ
เสียงชมจากบรรดาแขกที่มาเยี่ยมเยียนเสมอๆ เว้นแต่ครั้งนี้

‘วาสนาดี...แต่มีเคราะห์’

‘มีเคราะห์หรือคะ’ คุณย่าพริ้มเพราะถามย่าอีกครั้ง

‘เป็นคนวาสนาดี แต่เกิดในคืนเดือนมืด ชีวิตก็เลยไม่ค่อยสว่างไสว โชติช่วง เกิดมาบนกองเงินกองทอง แต่พี่ไปทางน้องไปทางครอบครัวไม่ได้เป็นครอบครัวนะ’

ถึงตรงนี้คุณย่าพริ้มเพราะหันมองนมผ้นอย่างตกตะลึงกับสิ่งที่ชินแสบอก

แม้ว่าตอนนี้แฝดทั้งสามจะอยู่บ้านเดียวกันก็จริง แต่เพิ่งเมื่อไม่กี่ปีมานี้เอง ที่จริงแล้วหลังจากที่แฝดทั้งสามเกิดได้ไม่กี่วัน พวกเขาก็ต้องสูญเสียแม่ผู้ให้กำเนิดเพราะอาการเสียเลือดมากจากการคลอดบุตรแฝดสาม เป็นผลให้พ่อของพวกเขาเสียใจมากจนตรอมใจ และตามแม่ไปในอีกสองปีต่อมา จากนั้นไม่นานคุณหญิงภรรยาผู้เป็นยายจึงมาขอรีไทร์ไปเลี้ยงที่ชลบุรี เพื่อให้เป็นเสมือนตัวแทนของลูกสาวที่จากไป

ส่วนธาม แฝดคนสุดท้ายที่เกิดมาตัวเล็กที่สุดและร่างกายไม่แข็งแรง ต้องเข้าออกโรงพยาบาลอยู่เป็นประจำ ประกอบกับธามผู้เป็นป้าแท้ๆ แต่งงานกับชาวอังกฤษและมีลูกไม่ได้ คุณย่าหวังว่าหมอฟรังจะทำให้หลานชายคนเล็กแข็งแรงเหมือนพี่ๆ คนอื่น จึงส่งธามไปอยู่กับป้าธามที่อังกฤษ จึงเหลือเพียงธชเท่านั้นที่คุณย่าเป็นผู้เลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็ก เลยทำให้ธชมักจะโดนแซวจากแฝดน้องอีกสองคนเสมอว่าเป็นหลานชายคนโปรดของคุณย่า

แม้ว่าหลังจากเจ้าสัวจากไปแล้ว แฝดทั้งสามจะกลับมาอยู่ในบ้านหลังเดียวกันก็จริง แต่เพราะในวัยเด็กพวกเขาได้ใช้เวลาด้วยกันแค่ช่วงสั้นๆ ตอนปิดภาคเรียนเท่านั้น ความสนิทสนมจึงอาจไม่เทียบเท่าฝาแฝดที่ตัวติดกันตลอดเวลา แถมทั้งสามต่างเติบโตขึ้นมาท่ามกลางวัฒนธรรมที่ไม่เหมือนกัน จึงเหมือนเป็นตัวบ่มเพาะให้เมล็ดพันธุ์ทั้งสามที่แม้จะถูกหว่านลงดินพร้อมกัน แต่ก็งอกงามขึ้นตาม

ลักษณะเด่นของแต่ละคน

ธัช...หมอมั่นผู้เคร่งครัดในกฎระเบียบตามแบบฉบับคนจีน
ธาม...นักธุรกิจที่รักอิสระเหมือนชาวตะวันตก หรือธีร...ทหารหนุ่มจาก
ครอบครัวทหารไทยผู้เป็นเหมือนจุดกึ่งกลางระหว่างพี่น้องสองคน
ความสัมพันธ์ของพี่น้องที่ไม่ได้เติบโตมาด้วยกันนี้ ถึงแม้ว่าอาจจะไม่
แน่นแฟ้นเท่ากับพี่น้องในครอบครัวอื่นๆ แต่สายใยที่ถักทอมาตั้งแต่ใน
ท้องแม่ก็ทำให้ทั้งสามเป็นเหมือนเพื่อนที่จะก้าวเดินไปพร้อมๆ กัน

‘แล้วแบบนี้จะมีทางแก้ไหมคะชินแส’

ชินแสหันมองนมผ้นผู้ถามแล้วพยักหน้าตอบ ‘ต้องแต่งงานก่อน
อายุสามสิบ’

‘ก่อนอายุสามสิบ! งั้นก็เหลือเวลาอีกแค่ไม่ถึงปีเอง จะทันหรือ
คะคุณย่า’ นมผ้นร้องเสียงหลงพลางหันไปมองคุณย่าพริ้มเพราที่ตอน
นี้ไม่ต้องบอกก็ดูจากสีหน้าได้ว่าเครียดและกังวลใจไม่แพ้กัน

‘ไม่ใช่ผู้หญิงคนไหนก็ช่วยเขาได้นะ...ในคืนเดือนมืด ท้องฟ้าดำ
สนิท ดวงจันทร์หนีหาย แต่มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่ยังส่องประกายคือ...
ดวงดาว’

ถึงตรงนั้นชินแสจะสาายตาจากรูปบนผนังแล้วหันมองคุณย่า
พริ้มเพราด้วยแววตาซึ่งขัง

‘หญิงสาวที่เกิดภายใต้อิทธิพลของละอองดาวเท่านั้นจะส่อง
สว่างชีวิตของพวกเขาได้ แล้วจำเอาไว้อีกอย่าง ถ้าใครคนใดคนหนึ่ง
ไม่มีแสงดาวส่องชีวิตแล้วละก็ อีกไม่นานท้องฟ้าของเขาจะต้องดับไป
ตลอดกาล...’

3

“ขออนุญาตครับ” ทหารหนุ่มในชุดเครื่องแบบกล่าวพร้อม
กับโค้งทำความเคารพผู้บังคับบัญชา

“เชิญ นั่งก่อนสิ”

“ขอบคุณครับ”

“โอ้ธีร์... ช่วงนี้งานมีปัญหาหริเปล่า เห็นจำเมฆบอกว่า คุณจะขอ
ย้ายเหร่อ” ชายวัยกลางคนที่ดูน่าเกรงขามเริ่มเปิดประเด็นขึ้นทันทีหลังจากที่ทหารหนุ่มนั่งลงตรงหน้าเขา

“โอ้งานมันไม่มีเหร่อครับ จะมีก็แต่...ที่บ้านผมนะสิครับ” ธีร์
ตอบกลับด้วยคิ้วขมวดเชิงครุ่นคิด “เฮ้อ...อยู่ๆ คุณย่าท่านก็นึกอยาก
จะให้ผมแต่งงานขึ้นมา วันดีคืนดีอยากจะอุ้มเหลนขึ้นมาซะงั้น ผมนี่
ไปไม่เป็นเลยเนี่ย”

“จะแต่งงานเหร่อ พี่ว่ามันก็ดีนี่ นี่ก็จะขึ้นเลขสามแล้วไม่ใช่เหร่อ
เรา แต่งงานแต่งงานสร้างครอบครัว ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน” หนุ่ม
ใหญ่ออกความเห็น

“โห...ท่านครับ วันๆ ผมก็อยู่แต่กับปืนกับรถถัง จะไปแต่งกับ
ใครได้ละครับ ก็นั่นแหละครับ...ผมก็เลยว่าจะขอย้ายกลับลพบุรี ท่าน
จะว่ายังไงครับ” ธีร์เอ่ยถามผู้บังคับบัญชาอย่างแบ่งรับแบ่งสู้

“อะไร ย้ายมาไม่กี่ปี เสือคาบดาบมันร้องอยากกลับถ้าขึ้นมา
ละอะ”

‘เสือคาบดาบ’ คือเครื่องหมายของหลักสูตรแบบจูโจม หนึ่งในหลักสูตรพิเศษสุดหินของกองทัพบกที่นายทหารทั้งหลายล้วนแล้วแต่อยากจะพิชิตมาครอบครอง และยังเป็นหลักสูตรบังคับที่ทหารในสังกัดกองพันจูโจมจะต้องฝ่าฟันไปให้ได้อีกด้วย ซึ่งแน่นอนว่าอดีตเสือจูโจมอย่างธีรย์อ้อมมีเสือคาบดาบมาประดับไว้บนนอกข้างขวาเป็นที่เรียบร้อย

แต่ด้วยเพราะเมื่อหลายปีก่อนหลังจากที่เจ้าสัวธงชัยเสียชีวิตลงทำให้เกิดปัญหามากมายในครอบครัว ทั้งเรื่องความสั่นคลอนของบริษัทดีเอสพี รวมถึงขวัญกำลังใจของคุณย่า ธีรย์จำต้องขอย้ายจากกองพันจูโจมซึ่งอยู่ในจังหวัดลพบุรีมาสังกัดที่กองร้อยลาดตระเวนระยะไกลในกรุงเทพฯ เพื่อมาคอยดูแลและเป็นกำลังใจให้คุณย่าตามคำขอร้องของท่าน

และตอนนี้คุณย่าก็ทำใจเรื่องการจากไปของอางได้แล้ว แถมบริษัทก็กำลังไปได้สวย เพราะมีนักบริหารไฟแรงอย่างธามาเป็นหัวเรื้อหลัก ก็คงถึงเวลาที่ทหารหนุ่มจะขอย้ายกลับไปหน่วยเดิม พร้อมกับได้ถือโอกาสซึ่งหนีการคลุมถุงชนบ้างบอที่กำลังไล่หลังมาติดๆ นี้ด้วย

“จันเอจี้ ไปลั๊บกมดาบหน้อยละกัน” ว่าแล้วหนุ่มใหญ่ก็ยื่นซองเอกสารสีน้ำตาลให้ผู้ใต้บังคับบัญชา

“เขาขอหน่วยเราไปช่วยงาน เขาอยากได้น้าใหม่เข้าร่วมปฏิบัติการพิเศษปราบปรามยาเสพติด ระบุมาด้วยนะว่าถ้าเป็นไปได้เขาอยากได้คุณ เห็นว่างานนี้มีความร่วมมือจากบริษัทคุณย่าคุณด้วย ไปอยู่ต่างจังหวัดสักสี่ห้าเดือน ธีรรับนะ”

“รับครับ ผมชอบ งานเข้าได้ถูกเวลาพอดี”

ชายหนุ่มยิ้มดีใจเพราะคำตอบที่เขาได้รับ ฐมูมือกับหน้าเขาอย่าง

ตื่นตื่น แม้จะไม่ตรงกับสิ่งที่เขาขอเลยเสียทีเดียว แต่นี่ก็ถือว่าเป็นเรื่อง
ดีอยู่ไม่น้อย

“จันทน์ถ้าให้ย้ายไปสิ้นเดือนนี้เลย ธีร์จะมีปัญหาไหม”

“ไม่มีครับ แต่ผมขอลากลับชลบุรีสักสองสามวันได้ไหมครับ”

“เอาสิ จะไปเยี่ยมคุณหญิงกรรณิการัหรือ”

คุณหญิงกรรณิการั...ชื่อนี้เป็นชื่อที่คุ้นหูกันดีในวงการทหารบก
เพราะท่านเป็นถึงภรรยาของอดีตนายทหารระดับแนวหน้า ที่สละชีพ
เพื่อปกป้องอธิปไตยของประเทศชาติ และยังเป็นคุณยายแท้ๆ ที่เลี้ยง
หลานชายอย่างผู้กองธีร์ให้เข้มแข็ง เสียสละ และกำลังเจริญรอยตาม
คุณตาของเขาอย่างสง่างามอีกด้วย

“ครับ ก็เดี๋ยวจะไม่ว่างหลายเดือน ถ้าไม่ไปรายงานตัวไว้ก่อน
โผล่หน้าไปอีกที่มีหวังโดนบ่นหุซาแน่ ท่านก็รู้ นั่นนะผู้บัญชาการสูงสุด
ชีวิตผมเลยนะครับ”

“เดียวได้แต่งเมียแล้วจะรู้ว่าใครกันแน่ผู้บัญชาการสูงสุดที่ว่านะ”
หนุ่มใหญ่หัวเราะร่วน จนอีกฝ่ายต้องเบือนหน้ายิ้มอย่างเขินๆ

“โห่ ถ้าจันทน์คงอีกนานเลยครับท่าน เออว่าแต่...นี่ผมต้องย้ายไป
ที่ไหนครับ” คนโดนแซวรีบเปลี่ยนเรื่องสนทนา ก่อนที่จะเก็บอาการ
เขินอายไว้ไม่อยู่ เขาก็มองเอกสารในมือที่เพิ่งได้รับมาอย่างคร่าวๆ

“เซียงใหม่ งานนี้ไม่หมูนะธีร์ เตรียมตัวให้พร้อมล่ะ”

สิ้นเสียงคำตอบที่หนักแน่นและจริงจังของผู้บังคับบัญชา ทหาร
หนุ่มเงยหน้าขึ้นจากเอกสาร พร้อมกับกระตุกยิ้มที่มุมปากอย่างท้าทาย
ภารกิจ

“สนุกงานนี้!”

“อ้าวน้ำ วันนี้ไม่มีเรียนหรือ แล้วย้ายล่ะ” ทหารหนุ่มใน
เครื่องแบบกล่าวทักเด็กสาววัยนักศึกษาที่กำลังนั่งก้มหน้าก้มตาอ่าน

หนังสืออยู่ที่โต๊ะหินอ่อนในสวนข้างบ้าน

เธอสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะเงยหน้าขึ้น

“พีธีร์! มาได้ไงเนี่ย!” ‘ธารินทร์ธาร’ ลูกพี่ลูกน้องของเขาตะโกนเสียงแปดหลอดดังไปสามบ้านเจ็ดบ้าน เสียงดังตั้งแต่เล็กจนโต สมแล้วที่ถูกเพื่อนๆ เรียกว่า ‘ไฉ่ไน้โทรโข่ง’

“ไฉ่ไน้! เสียงดัง!” คนถูกเรียกปรามให้คนตรงหน้าลดเสียงพลางส่ายหน้าอย่างเหนียวใจกับนิสัยที่แก้ไม่หายของลูกพี่ลูกน้องที่ถูกเลี้ยงดูด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก จนเหมือนว่าเป็นพี่ชายน้องสาวแท้ๆ ของกันไปแล้วก็ได้

“น้ำไม่มีเรียนค่ะ ว่าแต่ตัวเองเหอะ ทำไมวันนี้กลับบ้านได้ ไม่ต้องทำงานหรอ”

“ได้หยุด...สองสามวัน”

“ทำไมอะ อย่าบอกนะว่า...” ธารินทร์ธารรับรู้ถึงสิ่งที่คนตรงหน้าจะบอกได้โดยไม่ต้องให้เขาเอ่ยปาก เพราะเหตุการณ์แบบนี้เคยเกิดขึ้นแล้วรวากับเดจา

ทหารหนุ่มพยักหน้าตอบเพื่อย้ำกับน้องสาวว่าสิ่งที่เธอคิดนั้นไม่ผิด คนน้องเบิกตากว้างทันทีแล้วก็...

“ยาย! พีธีร์จะลงได้อีกแล้วยาย!” เสียงตะโกนแปดหลอดของเธอกลับมาอีกครั้ง แถมยังตามด้วยการวิ่งป่วนเข้าไปในบ้านจนคุ้ยสนทนาไม่ทันได้ตั้งตัว

“เฮ้ย! ไฉ่ไน้ ไม่ใช่!” ทหารหนุ่มยกมือขึ้นทำเอวพลางถอนหายใจ เฮ้อ...ห้ามไม่ทันอีกตามเคย

“รสชาติใช้ได้แล้วละ เดี่ยวยกลงเลยนะแม่ชุ่ม” หญิงสูงอายุวัยเจ็ดสิบกว่าบอกกับแม่บ้านคนสนิทหลังจากชิมต้มยำไก่ที่ส่งกลิ่นหอมกรุ่นอยู่บนเตา

สิบกว่าปีแล้วที่สามีของนางจากไปอย่างสมเกียรติ ด้วยการ

ปฏิบัติหน้าที่รักษาความสงบของประเทศชาติอย่างสุดความสามารถ
คุณหญิงกรรณิการ์ สตรีผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นทัพหลังที่นายกองคนหนึ่ง ยัง
คงใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายในเรือนไม้สีขาวซึ่งล้อมรอบด้วยสวนที่ร่มรื่น
แห่งนี้

“คะ คุณหญิงย่า” แม่ทুম...แม่บ้านคนสนิทตอบด้วยรอยยิ้ม
ก่อนที่เสียงของสมาชิกอีกคนของบ้านจะดังลอดเข้ามา จนทำให้คุณหญิง
กรรณิการ์ต้องส่ายหน้าอย่างรู้กันกับแม่ทุมว่าเจ้าของเสียงนั้นเป็นใคร

“ยาย! ยาย...ย...พีธีร์จะลงได้อีกแล้วยาย”

“เฮ้ย! ไม่ใช่!” หนุ่มร่างสูงที่ตามเข้ามาติดๆ พยายามห้าม

“อะอะไววายอะไรยายนี้ ยายบอกก็ครั้งแล้วว่ายาวังในบ้าน
จะเดินจะเหินก็ให้มันเป็นกุลสตรีหน่อย กระโตกกระตากเป็นผ้าติด
กะโหลกตลอดเลย” ยายเอ็ดกลางดีไปที่แขนของหลานสาวจอมแก่น

“โอ๊ย! ยาย ก็น้ำร้อน” สาวเจ้าตอบเสียงหงอย

“สวัสดิ์ครับยาย กลิ่นหอมพุ่งไปถึงหน้าบ้านเลย”

“เจ้าธีร์นี่ก็อีกคน จะมาไม่เห็นโทร. มาบอกยายเลย ไหนมาให้
ยายดีสักทีซิ” คนพูดว่าแล้วดีแขนหลานชายหัวดี

ทหารหนุ่มไม่ไววายที่โดนลงโทษ แถมยังเอาแต่ยิ้มแก้มปริ
โน้มลงสวมกอดยาย ตามด้วยการรับเอาความคิดถึงฟ่อใหญ่และ
ความอบอุ่นจากอ้อมกอดที่คุ้นชินมาตั้งแต่เล็กจนโต

ยายคลายกอดออกแล้วเงยหน้ามองนิพิฐความเปลี่ยนแปลงของ
หลานชายที่ไม่ได้เจอกันร่วมเดือน ถึงแม้วันนี้เด็กชายตัวน้อยในวันนั้น
จะกลายเป็นหนุ่มร่างสูง สง่างามในเครื่องแบบทหาร มีอำนาจหน้าที่
ดูแลคนทั้งกองร้อยก็ตาม แต่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปสักเท่าไร...หลานชาย
คนนี้ก็ยังเป็นเจ้าธีร์ตัวน้อยในสายตาของยายเสมอ

“พีธีร์เขาได้หยุดสองสามวัน เตรียมตัวจะลงได้อีกแล้วนะยาย”
ธารินทร์ธารายงานสิ่งที่เพิ่งรับรู้มาทันที ตั้งแต่เล็กเธอมักจะบอกเรื่อง

ความเคลื่อนไหวทุกอย่างของธีรให้แกยายเสมอ จนบางครั้งพี่ชายก็มักจะเรียกน้องสาวคนนี้ว่า ‘ไอน้ำชี้ฟอง’

“น้ำ! พี่บอกว่าไม่ใช่ไง” ธีรหันไปเถิดน้องสาว ก่อนจะประคองยายไปนั่งที่โซฟาห้องรับแขก แล้วหย่อนตัวลงนั่งฝั่งขวามือของยายแน่นอนว่าไอน้ำชี้ฟองก็ตามมานั่งข้างยายอีกฝั่งหนึ่งเพื่อออกดอ้นเช่นกัน

“ไม่ใช่ละมันยังงูๆ” เสียงที่ถามบอกถึงความชรา แต่รับรู้ถึงความอบอุ่นได้ดี

“คือมีคำสั่งให้ธีรไปราชการต่างจังหวัด แต่รอบนี้ไม่ได้ลงใต้ครับ ขึ้นเหนือ เชียงใหม่เจ้า” เขาตอบยายเชิงหยอกเล่นด้วยสีหน้าไร้กังวลว่าคนฟังกลับไม่ได้คิดเหมือนกัน

สีหน้าของยายดูเศร้าลงในทันที

“แล้วจะไปนานไหมล่ะลูก”

“น่าจะสองสามเดือนครับ หรือไม่แน่อาจจะนานกว่านั้นก็ได้ ยังไม่มีกำหนดแน่นอน อยู่ที่ว่าภารกิจพิเศษจะเสร็จเมื่อไหร่”

“อันตรายไหมพี่ธีร มียิงกันอีกหรือเปล่า” คนน้องที่นั่งฟังอยู่ยืนหน้าเข้ามาถาม

“ก็...ไม่หรอก” ธีรตอบคำถามโดยไม่สบตาใคร เขาเลือกที่จะโกหกเพราะไม่อยากให้ใครต้องเป็นห่วง ทั้งๆ ที่ก็รู้อยู่เต็มอกว่าภารกิจที่ได้รับมอบหมายครั้งนี้...ไม่ได้ง่ายเลย

“จ้ะน้ำไปด้วยนะ น้ำยังไม่เคยไปเชียงใหม่เลย ให้น้ำไปด้วยนะ พี่ธีรน้ำ...า”

“เฮ้ย! ไม่ได้ ห้อยกันไปพะรุพะรัง พี่จะเป็นห่วงเราเปล่าๆ”

“ไหนบอกไม่อันตรายไง ทำไมไปด้วยไม่ได้”

“ไม่อันตราย แต่พี่ไปทำงาน ไว้ไปเที่ยวเมื่อไหร่จะพาไป”

“จริงนะ ไม่โกหกนะ เป็นทหารเสียชีพอย่าเสียสัตย์นะ”

“รู้แล้วนะ” ทหารหนุ่มรีบรับปากเพื่อตัดบทสนทนา... ใช้น้ำนะ ใช้น้ำ เกือบทำเสียงเรื่องอีกแล้วไหมล่ะ

“พอได้แล้วสองคนนี่ เถียงกันตั้งแต่เด็กจนโต ไปๆ น้ำ ขึ้นไป หยิบกระเป๋ายายที่ห้องมาให้หน่อย ยายมีของจะให้พี่รีไร” เสียงของ ยายแทรกขึ้นเบรกมวยคู่เอกประจำของบ้าน

ธารินทร์ธารจำต้องลุกไปเอาของที่ชั้นสองของบ้านตามคำสั่ง ยาย แต่ก็ไม่วายทำปากขมขมบิตอนเดินผ่านหน้าพี่ชายที่นั่งอยู่ ซึ่ง ดูเหมือนจะอ่านได้ว่า ‘พี่รีไรร้าย’ แล้วตามด้วยค้อนวงใหญ่ก่อนจะ สะบัดตูดออกจากห้องรับแขกไป

“แล้วนี้จะไปเมื่อไหร่ลูก”

“อีกสองอาทิตย์ครับ”

“แล้วทำไมเพิ่งมาบอกยาย” คุณหญิงกรรมนิการ์ถามเสียงสูงเชิง เอ็ดหน่อยๆ ที่หลานชายเพิ่งมาบอกเอาตอนจะไป ทำอะไรไม่คิดถึง จิตใจคนที่คอยเป็นห่วงบ้างเลย

“รีไรขอโทษนะครับที่ไม่ได้บอกยายล่วงหน้า พอดีรีไรเพิ่งได้ หนังสือราชการวันนี้เหมือนกัน นี่ก็รีบมาบอกยายก่อนเลย”

หญิงอาวโสนิ่งไป นางหาได้นึกโกรธหลานชายไม่ แต่กำลังคิดถึง เรื่องหนักใจที่เพิ่งรับรู้เมื่อสัปดาห์ก่อน

...

‘อ้าว โยม วันนี้หลานชายไม่มาด้วยเหรอ’

‘ช่วงนี้เจ้ารีไรงานยุ่งค่ะท่าน เลยไม่ค่อยได้กลับมาเยี่ยมบ้านเลย’

‘ข้าราชการมันก็อย่างนี้นะละนะ คนทำงานเพื่อประเทศชาติ ต่อไป จะเกิดอะไรขึ้น คนข้างหลังอย่างเราก็ต้องเข้มแข็งนะ’

‘ค่ะท่าน’

‘อ๊ะ รับนี่ไป ให้เขาติดตัวไว้ตลอด ห้ามห่างตัวเด็ดขาด คนคิดดี ทำดี พระท่านจะช่วยคุ้มครอง’

...

ยิ่งนึกถึงคำพูดของหลวงพ่อบุญในวันนั้น ใจก็อดหวนขึ้นมาไม่ได้ พลันคิดไปถึงครั้งสุดท้ายที่ตาของธีร์เอ่ยลาเพื่อไปรับใช้ชาติด้วยแล้ว รู้สึกใจหวิวขึ้นมาบอกไม่ถูก ยายเอื้อมมือไปจับมือธีร์เอาไว้ราวกับจะถ่ายทอดความรู้สึก

“ยายรักธีร์มากนะ ไม่อยากให้ไปเลย ยายเข้าใจว่ามันเป็นหน้าที่ของทหาร รู้...ว่ามันเสี่ยง ทุกครั้งยายไม่เคยห้าม แต่ครั้งนี้ยายขอ...ธีร์ไม่ไปไม่ได้หรอกลูก”

เสียงที่สั่นเครือกับสีหน้าที่เต็มไปด้วยความกังวลของยายบวกกับความรู้สึกที่ส่งผ่านมานั้นทำเอาธีร์ประหลาดใจอยู่ไม่น้อย

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขามาลายายเพื่อไปราชการต่างจังหวัด หลายครั้งที่ยายรู้ว่างานของเขานั้นต้องเสี่ยงอันตรายแค่ไหน แต่ยาย...ก็ไม่เคยขอร้องหรือแสดงท่าทีที่เป็นกังวลมากมายขนาดนี้เลย

“ยาย...”

ธีร์มองสบตาหญิงชราที่เป็นเสมือนแม่ผู้โอบอุ้มและเลี้ยงดูเขามาทั้งชีวิต ดวงตาของยายคลอไปด้วยน้ำตา คำขอร้องของคนที่เขารักมากที่สุดในชีวิตช่างบีบหัวใจทหารกล้าเสียเหลือเกิน...

ทหารหนุ่มเลื่อนตัวลงนั่งกับพื้นแล้วกราบลงที่ตักของผู้เป็นยาย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นตอบ

“ธีร์ขอโทษครับที่ทำให้ยายต้องเป็นห่วง ธีร์เลือกแล้วที่จะเป็นทหาร การปกป้องประเทศชาติมันไม่ใช่แค่หน้าที่ แต่มันคือความรับผิดชอบ ความรับผิดชอบที่เราทุกคนพึงมีต่อหน้าที่ของตัวเอง ถ้าเราคิดว่ามันเสี่ยงเลยไม่ทำกันหมด...แล้วอย่างนี้ใครจะทำหน้าที่นี้ล่ะครับ”

คุณหญิงกรรณิการ์บรรจงดูบุศิระเหล่านายอย่างแผ่วเบา หญิงชราเปรยยิ้มทั้งน้ำตาคลอ ธีร์ถอดแบบจากตาของเขาออกมาอย่างไม่มีผิดเพี้ยน ความกล้าหาญ ความมุ่งมั่น ความซื่อสัตย์ที่มีต่อศักดิ์ศรี

และหน้าที่ของตนเองประจักษ์อยู่ในหัวใจของเขาเสมอ

“ยายเข้าใจลูก ยายเข้าใจ อันที่จริงมันก็ตั้งแต่ตาแก่แล้ว ทั้งที่ยายควรจะชิน แต่ก็ทำให้ชินไม่ได้สักที มันอดหวังไม่ได้ คิดว่าตัวเองเข้มแข็งพอที่จะทำหน้าที่แนวหลัง แต่พอเอาเข้าจริงๆ ยายก็อ่อนแอเสียทุกที ใจมันหวิวตลอด”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิครับ สำหรับผมยายคือผู้หญิงที่มีจิตใจกล้าหาญและเข้มแข็งมากที่สุด ยายเป็นเสมือนแนวหลังที่หนักแน่นของตาเสมอ และตอนนี้ก็เป็นกำลังใจที่ดีที่สุดของธีร์ด้วยเหมือนกัน” หลานชายเงยหน้าขึ้นฉีกยิ้มให้แม่พระในบ้าน

“ไปถึงก็ดูแลตัวเองดีๆ นะลูก ถ้าเป็นไปได้ก็ติดต่อมาหายายบ้าง ไปอยู่ไกลๆ ไม่ว่าจะที่ไหน คนทางนี้ก็เป็นห่วง อยากจะโทร. ก็โทร. ไม่ได้ แล้วเรานะทำอะไรก็ใจเย็นๆ หน่อย อย่าใจร้อนมูทะลุให้มันมากนัก” หญิงชราว่าพลางดึงหลานชายให้ลุกขึ้นมานั่งบนโซฟา

“ครับยาย”

“ແหมๆ ເລອເປັດເຢວນີ້ເຄືອໂກສອ້ອນຍາຍເຢວນະ” ธารินทร์ธารเอ่ยเสียงแจ้วแซวขึ้นทันทีที่เดินกลับเข้ามาในห้องรับแขก เบ้าปากอย่างยียวนใส่พี่ชายไปหนึ่งที ก่อนจะเดินไปนั่งที่ตำแหน่งเดิมพร้อมกับส่งกระเป๋ายาย

“รับนี่ไป แล้วติดตัวไว้ตลอดนะ หลวงปู่ที่วัดท่านเพิ่งให้มาเมื่อครั้งก่อนที่ยายไปวัด ท่านฝากมาให้ธีร์” ยายว่าพลางส่งพระเครื่องโบราณที่ได้รับมาให้คู่สนทนา

และเพื่อความสบายใจของยาย ชายหนุ่มจึงรับมาแต่โดยดี

“ห้ามหว่านตัวเด็ดขาดเลยนะ นี่เป็นคำสั่งของยาย”

“ครับผม” ทหารหนุ่มตะเบะคำรับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาทำเอาคุณหญิงกรรณิการ์คลี่ยิ้มเพราะความขี้เล่นของเขา

...ก็บอกแล้วไง คนนี้นะผู้บัญชาการสูงสุดชีวิตเขาเลย

4

“คุณอะไรกันอยู่คะยายหลานบ้านนี้ คุณหญิงย่ำสวัสดิ์ค่ะ”

เสียงเอ่ยทักมาจากแขกสาวคนคุ้นเคยของครอบครัว

“อ้าวอีรี ทำไมวันนี้หยุดงานล่ะ” ผู้มาใหม่ถามต่อทันทีที่สังเกตเห็นชายหนุ่มในเครื่องแบบสีเขียว

“สวัสดิ์จะหยุดวันๆ นึงก่อนๆ”

ผู้มาใหม่เป็นหญิงสาวร่างเพรียวในเสื้อกาวน์สีน้ำเงิน ที่สวมทับบนเครื่องกระโปรงสอยาวระดับเข่าสีชมพูหวาน ผมลอนคลื่นเบาๆ สีส้มตาลเข้มขับให้ใบหน้าขาวของเธอดูโดดเด่นสะดุดตา

‘แพทย์หญิงเชิญขวัญ’ เข้ามาพร้อมกับถุงสัมภาระมากมาย เธอวางมันลงบนโต๊ะชุดรับแขกก่อนจะนั่งลงที่โซฟาเล็กอีกตัวที่อยู่ถัดจากอีรี

“อีรีจะไปราชการต่างจังหวัดหลายเดือน ก็เลยมาลาบายก่อน ที่จริงกะว่าพรงนี้จะแวะไปหาที่โรงพยาบาลอยู่พอดีเลย”

“ทำไม มีอะไรจะใช้ขวัญอีกล่ะสิ”

“ไม่มีหรอก...คิดถึงไง ไปหาไม่ได้หรอก” อีรีว่าพลางอมยิ้ม

หญิงสาวค้อนตากลับตอบคำหยอกล้อเช่นนั้นอย่างรู้ทัน

“อ้อ! ลืมไปเลย คุณหญิงย่ำคะนี่ของฝากจากฮ่องกง คุณพ่อ

ขวัญเพิ่งไปมาเมื่ออาทิตย์ก่อน เลยฝากให้ขวัญแวะเอามาให้ค่ะ”

“อ้อ วันหลังไม่ต้องลำบากเลยลูก กลับไปบอกพ่อรานะ ของฝากไม่ต้อง โผล่หน้ามาเยี่ยมคนแก่บ้างก็พอ ขวัญก็เหมือนกัน เย็นนี้อยู่ทานข้าวเย็นด้วยกันกับย่าเลยนะ”

“คะคุณหญิงย่า”

พ่อของเชิญขวัญเป็นนายทหารคนสนิทของคุณตาของธีร์สมัยที่ทานยังมีชีวิตอยู่ จึงทำให้ทั้งสองครอบครัวไปมาหาสู่กันมาแต่มนาน และนั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ธีร์กับเชิญขวัญใกล้ชิดสนิทสนมกันมาตั้งแต่จำความได้ จึงไม่แปลกอะไรหากผู้ใหญ่ของทั้งสองครอบครัวหวังลึกๆ เอาไว้ว่าอยากจะทำให้ทั้งสองคนใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน

“ป๊ะ ยายน้ำ ไปช่วยยายดูในครัวหน่อย สองคนคุยกันไปก่อนนะลูก” และเมื่อสบโอกาสยายจึงเรียกหลานสาวตัวป่วนให้แยกตามออกมาเพื่อเปิดทางให้สองคนได้คุยกันบ้าง

“รอบนี้จะไปไหนอีกล่ะ รับจ๊อบบ่อयนะ” เชิญขวัญเปิดเรื่องสนทนาขึ้นหลังจากที่คุณหญิงกรรมการและธารินทร์ธารเดินออกจากห้องรับแขกไปแล้ว

“เสียงใหม่” ธีร์ตอบขณะเอนตัวฟังโซฟา

“ชายแดนเหว ยาสเปตติรีเปล่า”

“ก็ทำนองนั้น”

“ระวังตัวมากๆ นะธีร์ รู้รีเปล่าทุกคนที่นี่เป็นห่วง” เชิญขวัญกดเสียงต่ำแสดงความห่วงใย

“รู้ครับ” ชายหนุ่มฉีกยิ้มกว้างให้หญิงสาว อันที่จริงต่อให้เธอไม่พูด เขาก็รับรู้ความห่วงใยได้จากแววตาของเธอเสมอ

“โดนยิงกลับมาแบบคราวที่ไปชายแดนได้นะไม่เอาละนะ ตอนขวัญรับโทรศัพท์ที่โทร. มาแจ้ง ใจนี่หล่นไปอยู่ตาดุ่มโน่น” หมอสาวขมวดคิ้ว พุดเสียงดุถึงเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อน

เชิญขวัญเป็นคนแรกที่ได้รับโทรศัพท์รายงานการบาดเจ็บของ
ธีร์จากผู้บังคับบัญชาของเขา นั่นคือสิ่งที่เขาขอร้องผู้บังคับบัญชาไว้
ทุกครั้งที่ต้องไปปฏิบัติหน้าที่ เพราะนายทหารคนนี้เชื่อว่าหากเกิดอะไร
ขึ้นกับเขา ความเป็นจิตแพทย์ของเชิญขวัญจะช่วยให้เธอมีวิธีที่นุ่มนวล
ที่สุดในการบอกเล่าเรื่องราวให้แก่ยายและน้องสาวของเขา

“โดนยิงอะไร นั่นมันแค่ถากๆ เค้าไม่เรียกโดนยิงหรอก พุดไป
โน่น เสียชื่อผู้กองธีร์หมด”

“ต้องให้โดนจริงๆ ก่อนรีไรงหา! ถึงจะแค่ถากๆ ต่อไปนี้ก็ต้องระวัง
ระวังให้มากกว่าเดิมด้วย”

“ระวังอยู่แล้วครับบบ” ชายหนุ่มตอบอย่างทะเล็น พร้อมกับ
เอื้อมมือไปโยกศีรษะคนออกคำสั่งที่ตอนนี้นั่งหน้าตุ้มปากคว่ำอยู่ข้างๆ

เชิญขวัญเบี่ยงศีรษะหลบ ก่อนจะตีคนแขนยาวกลับไปหนึ่งที

“ผมยุ่งหมดแล้ว” เธอบ่นแต่ก็อดคอมยิ้มไม่ได้

“เออขวัญ... ช่วงที่ธีร์ไม่อยู่ฝากขวัญมาเยี่ยมยายบ่อยๆ ได้ไหม
ไม่รู้ทำไมครั้งนี้ดูยายกังวลแปลกๆ”

“ไม่ต้องห่วงทางนี้หรอก ขวัญจะดูแลให้เอง ทั้งยายทั้งน้ำ
นั้นแหละ ธีร์ดูแลตัวเองให้ดีละกัน”

“อืม ขอบใจนะ มีขวัญอยู่ ธีร์ค่อนข้างสบายใจหน่อย”

เชิญขวัญเปรยยิ้มให้คนพูด

ธีร์...ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปเท่าไรก็ยังเป็นธีร์คนเดิม คนที่ห่วง
คนอื่นมากกว่าตัวเองเสมอ

“ขวัญ...” ธีร์กดเสียงต่ำเรียกหญิงสาวด้วยสีหน้าจริงจัง

เธอเลิกคิ้วแทนคำถาม ก่อนที่เขาจะมองกลับไปดวงตาของ
เธอครู่หนึ่ง สวาทบางบางรับรู้ได้ด้วยความคุ้นเคยทันทีว่าเขากำลังจะพูด
เรื่องสำคัญบางอย่างกับเธอ

“ถ้าเกิด...วันใดวันหนึ่งธีร์ไม่อยู่ขึ้นมาแล้วจริงๆ ธีร์ฝากยายกับ

น้ำด้วยนะ ธีร์คงนอนตายตา...”

คำขอร้องของธีร์ถูกหยุดไว้ด้วยนิ้วเรียวยาวของหญิงสาวที่ยกขึ้นแตะริมฝีปากเขาเอาไว้อย่างแผ่วเบา

“อย่าพูดแบบนี้อีก แล้วขวัญก็ไม่รับปากเรื่องที่ขอด้วย ยายของธีร์ ธีร์ต้องดูแลเอง ตอนงานศพตาธีร์เคยสัญญากับตาไม่ใช่หรือว่าจะดูแลยายจนกว่าท่านจะมารับยายไป ลืมไปแล้วรึยัง” หญิงสาวว่าแกมดู จ้องเขม็งไปที่คู่สนทนา

แล้วทหารหนุ่มก็หลบตาคุณั้น ก้มมองพื้น “ไม่ลืมหรอก ธีร์แค่พูดเผื่อไว้เฉยๆ”

“แน่ะ! ยังไม่หยุดอีก” มือเรียวยาวที่เข้าที่ต้นแขนคนหัวดี้อ ก่อนจะชี้นิ้วไปที่ปากเชิงห้ามปราม จนคนถูกห้ามระบวยิ้มระคนหัวเราะวิธีการชู้อันแสนจะน่ารัก

ธีร์ขยับเข้าใกล้ เอี้ยวตัวไปกอดคอคนข้างกาย ก่อนจะใช้ฝ่ามือจับศีรษะของสาวเจ้าโยกเบาๆ อีกครั้ง เขามักจะทำแบบนี้กับเธอเสมอเพื่อให้เธอคลายกังวล ร่างสูงยื้มกับตัวเองก่อนหันมองใบหน้าสวยข้างๆ

“ขวัญอยู่ข้างธีร์มาตลอดเลย ขอขอบคุณนะครับ...”

ช่วงเวลาหลังมื้ออาหารเย็น สมาชิกของบ้านเพ็งจะย้าย
จากห้องรับประทานอาหารมาอยู่รวมกันในห้องนั่งเล่นของคฤหาสน์ดำรงศัลกุลพิพัฒน์ หลังกลับมาจากบ้านยาย วันนี้เป็นวันแรกที่ทหารหนุ่มกลับมาอนที่บ้านใหญ่ เพราะตลอดสามสี่วันที่ผ่านมาเขาปลีกวิเวกไปใช้ชีวิตสันโดษในบ้านพักของค่ายทหารเพื่อคิดวางแผนการ ซึ่งจะได้รับมือกับการกิจลับที่ได้รับมอบหมาย แล้วที่วันนี้ต้องมารวมตัวกับคนอื่นๆ ที่นี้ แน่แน่นอนว่าคงหนีไม่พ้นคำสั่งของคุณย่า ด้วยเหตุผลที่ว่าจะมีสมาชิกใหม่เข้ามาอยู่ในบ้านร่วมกับพวกเขา คุณย่าเลยอยากจะแนะนำให้ทุกคนในบ้านรู้จักเธอเอาไว้

เรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับเขา เพราะอีกไม่นานเขาก็จะไม่
อยู่ที่บ้านไปอีกหลายเดือน การถือโอกาสนี้แจ้งข่าวดีของเขาให้คุณย่า
และทุกคนในบ้านทราบต่างหากละคือสิ่งที่เขารออยู่อย่างใจจดใจจ่อ

ในห้องนั่งเล่นขนาดกลางตกแต่งสไตล์จีนสมัยใหม่ โซฟาผ้า
กำมะหยี่สีชาวมั่นตัวยาวสองตัวถูกวางต่อกัน หันหน้าเข้าหาโทรทัศน์
จอใหญ่ ตรงหน้าโซฟาคือโต๊ะไม้ทรงเตี้ยที่เข้าชุดกันดีกับโซฟา สี
น้ำตาลแดงของมันเข้ากับสีของผนังไม้ฉลุที่ทำให้ห้องดูกว้างและโล่ง
สบายตามากขึ้น

คุณย่าพิมพ์เพรา นมผั้น และหมอรัช นังคุยศัพท์เพระไปปลางๆ
อยู่ที่โซฟาด้านหนึ่ง ส่วนโซฟาอีกตัวซึ่งเป็นโซฟาเบด กำลังรองรับการ
ทอดกายของชายหนุ่มผู้เป็นน้องเล็กของบ้าน และแน่นอนว่านอกจาก
เขาจะครองโซฟาทั้งตัวคนเดียวแล้ว ริโมตโทรทัศน์ก็ยังอยู่ในการครอบ
ครองของเขาด้วย

ธีร์กลับไปเอาเอกสารที่ห้อง ก่อนจะเดินไปรวมกับคนอื่นๆ ใน
ห้องนั่งเล่น ทหารหนุ่มเดินตรงมาหาคนที่กินพื้นที่มากที่สุด พร้อมกับ
ใช้ซองเอกสารในมือตีซาแผ่นดินองไปสองสามทีให้เขาแบ่งที่นั่งให้บ้าง

คนที่กำลังเอนหลังอย่างสบายใจชำเลื่องมองแผ่นฟ้ตาขวางที่
เข้ามาขัดความสุข แต่ก็ยอมหดขากลับแต่โดยดี จะปล่อยให้นั่งพื้นที่
กระไรอยู่

“เอ่อ...คุณย่าครับ” ธีร์เอ่ยขึ้นหลังจากหย่อนตัวลงนั่งบนโซฟา
และเสียงของเขาก็ดังให้ทุกคนเบนความสนใจมาที่เขา

“เมื่อสองอาทิตย์ก่อนที่ผมบอกคุณย่าไว้ว่า...ชาติกำลังต้องการ
ตัวผม คือผมไม่ได้เฉไฉพูดไปเรื่อยอย่างที่คุณย่าว่านะครับ ตอนนี้ผม
กำลังโดนเรียกตัวไปราชการต่างจังหวัดจริงๆ แล้วนี่ก็หนังสือราชการ
ถ้าคุณย่าไม่เชื่อก็เปิดอ่านดูได้เลยครับ เขาระบุชื่อ ร้อยเอกธีร์ ดำรงค์-
สกุลพิพัฒน์ มาเลย ยังไงผมก็ต้องไป ปฏิเสธไม่ได้จริงๆ ครับ”

ธีรว่าพร้อมกับยื่นซองเอกสารอันเป็นเหมือนเครื่องช่วยชีวิตของเขาไปให้คุณย่าด้วยรอยยิ้มเต็มใบหน้า รอยยิ้มที่คนอื่นๆ จับความสบายใจอันเปี่ยมล้นในนั้นได้ดี ช่างขัดกับน้ำเสียงของคำพูดก่อนหน้านี้ที่พยายามจะทำให้คนอื่นเข้าใจว่าเขาไม่ได้ยอมรับงานนี้เลย

คุณย่าพริ้มเพราดึงแผ่นกระดาษสีขาวซึ่งมีตราครุฑอยู่บนหัวกระดาษออกมา ก่อนจะขยิบแฉ่นสายตาแล้วกวาดตาอ่านข้อความในนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน เนื้อหาในเอกสารราชการฉบับนี้แน่นอนว่าไม่ได้มีรายละเอียดเนืองานมากนักเพราะเป็นการไปปฏิบัติภารกิจลับสิ่งที่ถูกเขียนเอาไว้จึงมีแค่ชื่อของนายทหารผู้ได้รับมอบหมาย และวันเวลาเริ่มปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น

“จะไปอาทิตย์หน้าแล้วเหอ ทำไมเพิ่งมาบอกเอาป่านี” คนเป็นย่าตำหนิหลานชายตัวดีทันทีหลังจากอ่านข้อความจบ

เจ้าตัวยิ้มแห้งๆ กลับไปให้ ในขณะที่ถามรีบคว้าเอาแผ่นกระดาษเจ้าปัญหานั่นขึ้นมาดูบ้าง เมื่อคุณย่าวางมันลงบนโต๊ะไม้ตรงหน้า

“คือผมก็เพิ่งได้เอกสารยืนยันมาเหมือนกันครับ พอดีมันเป็นภารกิจด่วน มันก็เลย...เป็นแบบนี้แหละครับ”

หญิงชราขมวดคิ้วใส่หลานชาย บทจะไปก็ปุบปับทันทีทันด่วนขึ้นมาเสียอย่างนั้น “แล้วจะไม่นานไหม ก็วัน”

คำถามจากปากคุณย่าดูเหมือนจะเป็นคำถามเดียวกับที่คนอื่นๆ อยากรู้ด้วย

“ยังไม่มีกำหนดกลับแน่นอนครับ” น้ำเสียงอ่อนลงมาพร้อมกับ การตีหน้าสลดเล็กน้อย แต่ในใจกลับให้ร้อง เพราะนั่นหมายถึงว่า... เขากำลังจะหลุดพ้นจากประกาศิตแต่งงานสายฟ้าแลบที่กำลังตามไล่บี้อยู่นี้อย่างไม่มีกำหนดเช่นกัน

“ยังไม่มีกำหนดกลับ!” เสียงโพล่งแทรกขึ้นจากแผดน้องที่นิ่ง

ข้างๆ จนพี่ใหญ่ที่นั่งอยู่อีกด้านต้องเอ่ยเตือน

“เสียงดังไปแล้วธาม”

ธีรหันมองน้องชายที่กำลังเดินเป็นเจ้าเข้าอยู่ข้างๆ ซึ่งเขาเองก็รู้ว่าสาเหตุที่ธามอยู่ไม่สุขนี่คืออะไร

“แล้วเรื่องแต่งงานให้ย่าล่ะ” คุณย่าหันไปส่งคำถามให้หลานชายคนรอง แต่คนที่เอ่ยขึ้นต่อกลับไม่ใช่คนถูกถาม

“เออๆ เรื่องแต่งงานให้คุณย่าล่ะ ว่ายังไงๆ ครับ” น้องชายใจร้อนหันไปถามพี่ชายเสริมเมื่อเริ่มตงิดๆ ว่าตัวเองกำลังจะโดนทิ้งให้รับมือกับคดีแต่งเมียอยู่คนเดียว

“เอ่อ...เรื่องนั้นขอเป็นหลังจากกลับจากราชการก็แล้วกันนะครับ”

“หลังจากกลับจากราชการ! แล้วถ้าแก่ไปราชการสามปีล่ะวะ” จอมไววายคนเดิมโผล่ขึ้นอีกครั้งพร้อมกับเด็งตัวขึ้นจากโซฟาอย่างฮึดฮัด จนแผดไฟที่นิ่งข้างๆ ต้องดึงคนนั่งไม่ติดให้กลับลงนั่งตามเดิม

“มันไม่นานขนาดนั้นหรอก แก่ไปราชการ ไม่ได้ย้ายต้นสังกัดซะหน่อย ใครจะให้ไปนานขนาดนั้นวะ”

ธามขมวดคิ้วมองตอบคนพูดด้วยสายตาหวาดระแวง

“คุณย่าคะ คุณซ่อมกามาแล้วนะคะ ตอนนี้อยู่ที่ห้องคะ มาลีให้เอาของไปเก็บก่อนตามที่คุณย่าสั่งแล้วนะคะ” มาลี เด็กรับใช้วัยสิบต้นๆ เป็นหลานสาวของลุงมิ่งคนขับรถ คุณย่าเพิ่งจะรับเธอเข้ามาทำงานได้เพียงไม่กี่เดือน กำลังรายงานความคืบหน้าของสมาชิกใหม่ให้คุณย่าทราบ

นมผันระบายยิ้มขึ้นบนใบหน้า ตื่นเต้นเล็กน้อยเมื่อพูดถึงสมาชิกใหม่ เช่นเดียวกับหมอรัชที่นั่งฟังอยู่เงียบๆ เขาเป็นอีกคนที่ทราบเรื่องนี้มาก่อนแล้ว เพราะคุณย่าเป็นคนบอกกับเขาเองว่าอยากให้ซ่อมกามาดูแลท่านที่บ้าน หลานชายคนนี้จึงต้องเป็นคนจัดแจงเรื่อง

ทุกอย่างให้ตามความต้องการของท่าน

ในเวลาที่คุณกำลังมุ่งความสนใจไปที่การมาถึงของสมาชิกใหม่ ทว่าใครบางคนกลับกำลังพุ่งเป้าไปที่เรื่องอื่นมากกว่า

“มานี่เลย มาคุยกันก่อน” ธารมใช้ช่วงเวลาที่คุนย่าและคนอื่น ๆ กำลังสนใจในสิ่งที่มาลีพูดสะกิดให้คนหนีเอาตัวรอดอย่างธีร์ลุกออกมาจากวงสนทนา

“อะไรของแคะธีร์ อยู่ๆ ก็รับปากคุนย่าเอาดี๊อๆ แกมีแผนอะไรบอกมาเลยดีกว่า” คนร้อนใจว่าเมื่อทั้งสองแยกออกมาคุยส่วนตัวในอีกห้องหนึ่ง

“จริงๆ เรื่องไปราชการมันก็ไม่ใช่แผนหรอก เรียกว่างานเข้าถูกเวลาต่างหาก” คนกวนยกคิ้วตอบ

“แล้วเรื่องที่ตกลงแต่งงานหลังกลับจากราชการละ เอาจริงหรือวะ”

“เอาจริงดิ แต่...” ธีร์หยุดไปชั่วครู่ อดยิ้มเมื่อคิดถึงแผนในหัว ซึ่งนั่นก็ยิ่งทำให้ธารมจ้องเขม็งรอลุ้นคำตอบอย่างไม่วางตา “ไม่ได้บอกว่าราชการไหนซะหน่อย พอกลับมาจากราชการครั้งนี้ ฉันก็หาเรื่องไปที่อื่นอีก ไม่ก็ขอย้ายไปต่างจังหวัดเลย”

“เหอะ! ซึ่งหนึ่งอย่างจี้เลยหรือวะ” คนน้องแยกเขี้ยวใส่ก่อนสะบัดหน้าหนี อย่างที่ธารมคิดไว้ไม่มีผิด มีหรือที่คนเจ้าเล่ห์อย่างธีร์จะไม่มีแผนไว้รับมือกับเรื่องนี้

“เอาน่า อย่าคิดมากดิ เดียวถ้าไอ้ธัมมันแต่งงาน คุนย่าก็เลิกพูดเรื่องนี้ไปเองแหละ เชื่อดี” แผลผีว่าพลางตบปากคนน้องเชิงให้กำลังใจ “แกเป็นคนบอกฉันเองว่าคุนย่าหาผู้หญิงไว้ให้ไอ้หมอล้วนไม่ใช่หรือวะ แกก็ช่วยให้เขาได้แต่งงานกัน เดียวอีกหน่อยคุนย่ามีเหลนเห่อเข้าหน่อย ก็เลิกคะยั้นคะยอให้แกแต่งงานเองนั่นแหละ”

ธารมเลิกคิ้วมองคนพูด “แกคิดงั้นจริงๆ หรือวะ”

“ไม่อ๊ะ แค่ปลอบใจไปงั้นแหละ” ธีร์เอ่ยตอบกลัวหัวเราะ

“เหอะ! ขำ ขำ ขำเข้าไป สบายใจจริงจึ้ง” แฝดน้องผู้ถูกทอดทิ้ง
ประซดกลับ

คนที่เดินไปพาดทอนแขนข้างหนึ่งบนบ่าคนน้องราวกับจะแสดง
ความเป็นเพื่อนตาย “เฮาน่า เดียวก็มีทางออก”

ธามเอียงใบหน้าเข้ากระชับกับคนที่หาทางหลุดออกจากบ่วง
ปัญหาได้ก่อน “สมัครทหารตอนนี้ทันไหมวะ”

“อืม...ม” ทหารหนุ่มขมวดคิ้วเข้ครุ่นคิด “...รอพาลูกมาสมัคร
เหอะ”

“โหย...ย ไอ้ธีร์ บอกว่าไม่แต่งไงวะ!” แม้ว่าธามจะตะโกนได้
หลังมา แต่ก็หาได้ขัดความสุขที่กำลังกลั่นออกมาเป็นเสียงหัวเราะของ
ธีร์ได้ ตอนนี้คงไม่มีอะไรทำให้เขารู้สึกถูกปลดปล่อยมากกว่าเรื่องนี้อีก
แล้ว

“เออ มีความสุขเข้าไป! อยากหนีไปราชการนักรัใหม่ ขอให้
มันเจอดี!”

5

ห้องประชุมเฉพาะกิจ ค่ายทหารแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่

“ผม ร้อยเอกธีร์ ดำรงค์สกุลพิพัฒน์ รายงานตัวครับ” เสียงพูดที่หนักแน่นดังขึ้นหลังจากประตูห้องประชุมเปิดออกพร้อมการปรากฏตัวของนายทหารหนุ่มในชุดเครื่องแบบเต็มยศ ยืนอกผายเป็นสง่าในท่าทำความเคารพ

“สวัสดี เชิญ” นายทหารวัยกลางคนที่นั่งอยู่หัวโต๊ะพยักหน้าตอบรับเชิงอนุญาต

ธีร์เดินตรงไปยังโต๊ะประชุมพร้อมกับยื่นแฟ้มเอกสารให้ผู้บังคับบัญชา

“ยินดีนะที่ได้คุณมาร่วมงาน เชิญนั่ง” นายทหารใหญ่คนเดิมกล่าวขณะเปิดแฟ้มเอกสารที่รับมา

ธีร์พยักหน้าเล็กน้อยเพื่อทักทายทหารนายอื่นที่นั่งอยู่ ก่อนจะนั่งลงเพื่อร่วมวงประชุม

“จ้ะเดี๋ยวผมขอแนะนำเลยละกันนะ อย่างที่พวกคุณทราบกันแล้วในการประชุมครั้งก่อนว่าเราได้มีการขอความร่วมมือจากภาคอื่น และ ร้อยเอกธีร์ ดำรงค์สกุลพิพัฒน์ จากกองร้อยลาดตระเวนระยะไกล คือ คนที่จะมาร่วมภารกิจครั้งนี้กับเราด้วย ผู้กองธีร์จบภาควิชา

วิศวกรรมโยธาจากโรงเรียนนายร้อย จปร. และเคยสังกัดหน่วยกองพัน
จู่โจมมาก่อน อีกทั้งมีความคุ้นเคยกับระบบงานก่อสร้างของบริษัท
ดีเอสพีเป็นอย่างดี ผมจึงตัดสินใจเลือกเขามาร่วมทีมกับเรา งานปราบ
ปรามยาเสพติดอาจจะยังใหม่สำหรับคุณนะผู้กอง แต่ผมก็เชื่อมั่นว่า
เราจะสามารถรวมเป็นทีมที่ดีได้ หวังว่าทุกคนจะเห็นด้วยกับการตัดสินใจ
ของผม”

“ขออนุญาตถามครับ ผมได้รับหนังสือแจ้งว่าเป็นปฏิบัติการ
ปราบปรามยาเสพติดและกองกำลังติดอาวุธ แต่ทำไมบริษัทดีเอสพี
ถึงเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยครับ” ผู้ร่วมงานคนใหม่ถามผู้บังคับบัญชาด้วย
สีหน้ามุ่งมั่น

“เพราะภารกิจนี้สิ่งที่คุณต้องทำคือแฝงตัวเข้าไปในฐานะวิศวกร
ผู้ควบคุมงานการก่อสร้างอาคารผู้ป่วยหลังใหม่ของโรงพยาบาลหม่มฟ้า
ซึ่งอยู่ภายใต้ความดูแลของบริษัทดีเอสพี คอนสตรัคชั่น จุดประสงค์
เพื่อสืบค้นแหล่งกบดาน รวมไปถึงที่พักสินค้าก่อนถูกกระจายเข้าสู่
ตัวเมือง และเป้าหมายหลักของคุณคือ...”

แสงสว่างวาบจากจอโทรทัศน์ด้านหลังดึงเอาทุกสายตาใน
ห้องประชุมให้หันไปมอง จอรับภาพฉายให้เห็นภาพของหญิงสาวใน
ชุดเสื้อกาวน์สีนวลสวมทับเดรสสีอ่อน ผมดำยาวที่ลอนเป็นคลื่นอ่อนๆ
ถูกรวบไว้อย่างลวกๆ ริมฝีปากชมพูระเรื่อกำลังระบายยิ้มสดใสบน
ใบหน้าที่ไม่ว่าจะดูอย่างไร เธอก็ไม่น่าจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับขบวนการ
ค้ายาเสพติดได้เลยแม้แต่หน่อย

“หมอเหวอ” วีรหุตุเพิ่มพ้อออกมาเบาๆ แทบจะทันทีหลังจาก
เห็นภาพของบุคคลเป้าหมาย คิ้วของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันอย่างไม่
ตั้งใจด้วยอาการครุ่นคิด

รูปหน้าแบบนี้ เรียวปากแบบนี้ รอยยิ้มแบบนี้ ต้องเคยเจอที่ไหน
สักทีแน่ๆ

“ทันตแพทย์หญิงเหมือนฝัน โชติจรรยา” เสียงผู้บังคับบัญชาที่ดังขึ้นดังสติของชายหนุ่มให้หลุดออกจากห้วงความคิดแล้วกลับเข้าสู่สถานการณ์ตรงหน้า

“เธอขอย้ายเข้ามาทำงานที่โรงพยาบาลหม่ฟ้า เพื่อเข้าร่วมเป็นหนึ่งในทีมของโครงการแพทย์อาสาและหน่วยทันตแพทย์เคลื่อนที่ ที่ จะออกไปบริการรักษาผู้ป่วยในถิ่นทุรกันดาร รวมไปถึงเขตชายแดน ด้วย ทุกอย่างจะดูปกติหากไม่ใช่เพราะการขนส่งสินค้าครั้งแรกเกิดขึ้นทันทีหลังจากที่เธอร่วมเดินทางไปกับทีม และทุกครั้งที่สายของเรา รายงานว่ามีการขนส่งสินค้า ก็จะมีเธอร่วมออกเดินทางไปกับทีมออก หน่วยอาสาด้วยทุกครั้ง

“เมื่อเราได้เช็กประวัติก็พบว่าผู้ต้องสงสัยมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ จังหวัดเชียงราย เคยอาศัยอยู่กับนางนิตยา และนายเสกสรรค์ ซึ่งเป็น ลูกกับป่า และนายเสกสรรค์เคยถูกจับในคดีพัวพันยาเสพติด ด้วย เหตุผลสมทบทั้งหมดจึงทำให้ทันตแพทย์หญิงเหมือนฝันตกเป็นผู้ต้อง สงสัยอันดับหนึ่งทันที สิ่งที่คุณต้องทำคือ จับตาดูความเคลื่อนไหวของ เป้าหมายอย่างใกล้ชิด และถ้าข้อสันนิษฐานของเราเป็นจริง เธอจะ ทำให้เราสาวไปถึงตัวการใหญ่รวมไปถึงฐานที่ตั้งของพวกมันได้”

ธีรมองหน้าผู้พูดสลับกับภาพหญิงสาวบนจอ ความสดใสที่เขาสัมผัสได้จากแววตาของเธอคนนั้นช่างขัดกับสิ่งที่เขาได้ยินเมื่อครู่อย่าง ลื่นเชิง ถ้าเธอคนนี้เป็นหนึ่งในผู้ร่วมขบวนการค้ายาเสพติดจริง และ การที่เธอสามารถใช้น้ำที่การงาน รูปลักษณ์ภายนอก โดยเฉพาะ อย่างยิ่งแววตาที่แสนสดใสบริสุทธิ์ไว้พิชัยแบบนั้นตบตาเขาและคน รอบข้างได้อย่างแนบเนียนขนาดนี้แล้วละก็ เป้าหมายของเขาคงไม่ใช่ เล่นๆ...เรียกได้ว่างานนี้เจอคู่ปรับระดับมืออาชีพเลยทีเดียวได้

“การปฏิบัติงานครั้งนี้ค่อนข้างยาก เนื่องจากเรายังไม่ทราบ ทั้งคนร้ายตัวจริงและจำนวนที่แน่ชัด มีแต่เพียงผู้ต้องสงสัยเท่านั้น และ

เครือข่ายนี้ยังเชื่อมโยงกับกองกำลังติดอาวุธชายแดน จึงมีความเป็นไปได้สูงว่าอีกฝ่ายจะมีอาวุธครบมือ ผมอยากให้คุณใช้ความระมัดระวังให้มาก เพราะถ้าผู้ต้องสงสัยคนนี้ไม่ใช่คนร้าย การลงพื้นที่ครั้งนี้อาจทำให้คนร้ายตัวจริงโผล่ตัวทันทีเป็นได้

“ที่โรงพยาบาลคุณจะต้องทำงานร่วมกับหมวดดยุทธนา หรือ ‘วิศโค’ ซึ่งได้ลงพื้นที่ไปในฐานะหมอยุ่ก่อนแล้ว วิศโคจะเป็นผู้ทำหน้าที่ประสานงานและส่งข้อมูลรายงานข่าวสารต่างๆ ให้กับคุณ” นายทหารใหญ่ผายมือเพื่อแนะนำแพทย์ทหารที่นั่งร่วมโต๊ะประชุมอยู่

“และถัดไปคือจำสมนึกหรือ ‘วานรไพร’ เป็นผู้รับหน้าที่คนขับรถของโรงพยาบาล วานรไพรเคยประจำการที่กองร้อยปฏิบัติการแนวชายแดน จึงมีความชำนาญในเขตป่าแนวชายแดน พื้นที่ที่ต้องสงสัยว่าจะเกิดการส่งมอบยาเสพติด ส่วนคุณ...อย่างที่คุณกล่าวไปแล้ว คุณจะเข้าไปในฐานะวิศวกร เข้าประชิดเป้าหมาย สืบหาข้อมูลเชิงลึกให้เร็วและเงียบที่สุดภายใต้ชื่อ ‘จางอวรุ’”

“ผู้กองจะเข้าไปที่โรงพยาบาลเมื่อไหร่ครับ” หมวดดยุทธนาถามขึ้นเมื่อผู้บังคับบัญชาที่หมดหน้าที่เดินออกจากห้องไป และปล่อยให้ทหารทั้งสามนายได้ประชุมกันต่อก่อนจะลงพื้นที่จริง

“ผมว่าจะเข้าพรุ่งนี้ ว่าจะไปรอดูเป้าหมายแต่เช้าเลย...เออ! หมอดกับจำเคยเจอเขาแล้วไซ้ไหม เป็นยังไงบ้าง”

คนถูกถามทั้งสองหันมองหน้ากัน และก็เป็นจำสมนึกที่เป็นฝ่ายตอบก่อน

“หมอดฝันน่ารักมากครับผู้กอง เวลาไปออกหน่วยเธอก็ดีกับทุกคน ตั้งใจทำงาน แถมยังชอบไปคุยเล่นกับเด็กๆ ที่มารักษาฟันอีก นางฟ้าเดินดินชัดๆ ผมไม่อยากเชื่อเลยนะครับว่าจะเป็นผู้ต้องสงสัยไปได้”

“จริงอย่างที่จำพูด หมอดฝันดูเป็นคนจิตใจดีมาก แต่ผมก็ไม่กล้า

พันธนะคิดว่าเธอไม่ใช่คนร้าย เพราะบางทีก็เหมือนเธอกำลังปิดบังอะไรบางอย่างอยู่ เดี่ยวผู้กองเจอแล้วจะรู้เองครับ ผมพยายามเข้าใกล้เธอแล้ว แต่ก็ไม่ได้เรื่องอะไรมาก”

ธีรก็มองแผ่นกระดาษตรงหน้าที่มีภาพแอบถ่ายของผู้ต้องสงสัยรายนี้ในอิริยาบถต่างๆ พยายามขมวดขึ้นดูอย่างครุ่นคิด

“เท่าที่ดูในรูป ผมว่าเธอดูไม่มีพิษภัยเลย แต่ก็ไม่รู้ทำไมผมรู้สึกคุ้นหน้าเธอมาก เลยกำลังคิดว่าอาจจะเคยเห็นในรายงานแผนปฏิบัติการจับกุมอื่นๆ รีบเล่า”

“แปลว่าผู้กองธีรสงสัยว่าหมอผ้นจะเป็นคนร้ายตัวจริงหรือครับ” แพทย์ทหารที่นั่งอยู่ตรงข้ามเขาถามขึ้น

ธีรยกหน้าขึ้นสบตาคนถาม แล้วพยักหน้ายืนยันคำตอบอย่างช้าๆ ก่อนชายหนุ่มจะตัดบทสนทนาเมื่อนึกบางอย่างขึ้นมาได้

“อ้อ! ผมมีเรื่องอยากจะถามหน่อย คือผมอยากเข้ากราบพระมีร้านที่รู้จักไหม ขอแบบ...” คนถามไม่พูด แต่ใช้วิธีทำท่าพูดชิปปากแทน

“จ้ะร้านพี่ชายผมเลยครับ รับรองไม่มีปริปากแน่นอน ว่าแต่แค่เข้ากราบพระทำไมต้องเป็นความลับด้วยครับผู้กอง” จำสนึกถามด้วยเสียงที่เบาจนจนแทบจะเป็นเสียงกระซิบ ทั้งๆ ที่ที่นี่ก็เป็นห้องประชุมลับอยู่แล้ว

คนถูกถามหัวเราะในลำคอเบาๆ ตามด้วยการดยืมที่มุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ เขาหยิบพระเครื่องที่เพิ่งได้รับจากยายออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้ววางลงบนโต๊ะ

“เนี่ย...พระที่จะให้เข้ากราบ ส่วนนี้...” ชายหนุ่มใช้มือหนึ่งล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงแล้วหยิบแผ่นชิปขนาดเล็กออกมาวางข้างๆ “แผ่นทองที่จะให้ช่วยปิดไว้หลังพระ”

สองนายทหารยื่นหน้าเข้ามากลางโต๊ะเพื่อให้เห็นอุปกรณ์ขนาดเล็ก

จิ๋วได้ชัดเจนขึ้น

“อย่าบอกว่านะครับว่านี่มัน...จีพีเอสใช้ไหมครับ” หมวดยุทธนาถามขึ้นเมื่อได้เห็นเจ้า ‘ทองหลังพระ’ ที่ว่า

“อืม เนี่ยเล็กสุดเท่าที่ผมจะหาได้ละ ฝากด้วยนะจ้ะ ตอนเช้า กรอบช่วยซ่อนไว้หลังพระให้ผมด้วย”

“เอางั้นเลยเหรอครับผู้กอง”

“เ้า! ก็ต้องอย่างงี้แหละ เพื่อผมโดนอุ้มไป จ้าจะได้รู้ใจว่าจะไปตามเก็บศพผมได้ที่ไหน”

คำพูดที่เล่นที่จริงเคล้ามากับเสียงหัวเราะที่ดูเหมือนไม่ใส่ใจอะไร แต่เพียงเท่านี้ก็ทำให้นายทหารทั้งสองที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเริ่มเข้าใจแล้วว่า ทำไมเพื่อนร่วมทีมคนใหม่ของพวกเขากถึงเป็นคนที่ถูกเลือกให้เข้าร่วมภารกิจอันตรายในครั้งนี้

...และดูจากแววตากับรอยยิ้มเจ้าเล่ห์บนใบหน้าหล่อเหลานั้นแล้ว ก็พอจะเดาต่อได้ไม่ยากว่าทหารหนุ่มคนนี้นคงจะ ‘วางหมาก’ ไว้รับมือกับเป้าหมายคนสำคัญเรียบร้อยแล้วเช่นกัน